demà

"unim nos i demà la Internacional serà el gènere humà"

Catalunya, 6 de JULIOL 1978 Redacció i Administració: c/ Trafalgar, 10-12º, 2ª, Barcelona

LLIGA COMUNISTA REVOLUCIONÀRIA (unificada amb la LLIGA COMUNISTA) Quarta Internacional. nº28

5pts

QUE CAL FER ?

El projecte de Constitució, aprovat a la comissió corresponent del Congrès dels diputats i sobre el que ens hem pronunciat en els apartats anteriors, no es altra cosa, encara, que un projecte. Es a dir, encara és possible de modificar-lo i de canviar-lo en un sentit més favorable als interessos de treballadors i treballadores, de la joventut, de les dones, de l'immensa majoria del poble de Catalunya. Si aquest canvi fonamental que nosaltres creiem imprecindible i possible no es produeix, el nostre partit declara ja des d'avui que cridarà a votar NO en el referèndum sobre la Constitució.

Però l'hora del referèndum encara no ha arribat. Resta la discussió en el plé del Congrès i el debat en el Senat, resta un temps preciós i que cal aprofitar per les mobilitzacions en defensa dels interessos de la classe obrera i de la voluntat popular. I aquesta tasca, prèvia al referèndum i prèvia també a les demandes d'un o altre vot, no és únicament possible, sinó també necessària. Necessària, en primer lloc, per a la defensa de les conquestes que en el terreny dels drets i de les llibertats en tots els àmbits han estat possibles per la lluita de la classe obrera i del poble per acabar amb la Dictadura, pel manteniment de les posicions polítiques, socials, econòmiques i culturals assolides en el curs de les poderoses mobilitzacions dels treballadors i treballadores, de tot el poble de Catalunya. I aquesta, tasca és necessària també per a continuar el camí, per avançar en plé assoliment de totes les llibertats i de tots els drets -avui encara en situació precària- i molt particularment per portar endavant la conquesta real i efectiva de la plena sobirania nacional del poble de Catalunya i el conjunt de drets de la classe obrera.

Organitzar un debat de masses

Massa temps hem perdut ja per a fer tot això. El camí del "consensus", de la desmobilització sistemàtica escollit per les direccions dels dos partits obrers majoritaris ha dificultat, fins i tot, que el conjunt del poble, de "l'opinió pública" s'interessés per una Constitució que marcarà en un o altre sentit el seu futur, però les conseqüències pràctiques de la qual li eren amagades o mixtificades diariament. Aquesta situació de passivitat forçada ha de modificar-se ràpidament. De fet, algunes iniciatives parcials ho han començat a fer i sectors com el moviment de dones han iniciat un treball d'explicació, de denúncia, de reivindicació i de mobilització per tal que els drets de les dones siguin presents a la Constitució, que cal recolzar i estendre al conjunt de capes i sectors socials del poble de Catalunya. El debat sobre la Constitució, sobre el projecte actual i les diverses alternatives es ja, per sí mateix, un primer factor de mobilització, un primer pas per a lluitar contra una Constitució contrària als interessos i necessitats dels pobles de l'estat espanyol.

Les Centrals Sindicals a tots els nivells, les Associacions de Veïns, la Unió de Pagesos, les organitzacions juvenils, el moviment feminista, han de discutir i fixar les seves opinions sobre el conjunt de la Constitució i, al mateix temps, exigir la inclusió en ella dels seus drets i reivindicacions. Cal impulsar urgentment aquest debat a tots els barris, a les empreses, als rams, als pobles i comarques. Cal que el conjunt de la classe obrera i del poble de Catalunya sigui ben conscient del que suposa, en la pràctica l'actual projecte constitucional i que faci valdre les seves propies alternatives.

La responsabilitat dels partits obrers majoritaris

En els altres apartats ja hem explicat quins son els fruits de l'anomenada "política de consensus" seguida per les direccions del PSC-PSOE i del PSUC-PCE. Fins i tot els seus propis programes electorals, que nosaltres no compartiem ni compartim, han estat sacrificats al "consensus" amb UCD, AP i el mateix Rei. El nostre partit opina que una de les primeres regles de la democràcia ha de ser que els elegits pel poble compleixin estrictament amb el mandat que suposa el vot. En aquest sentit, els treballadors i treballadores que van atorgar el seu vot -i amb ell la

segueix a la pàg. 2

rebutgem el projecte constitucional

1. Un projecte de Constitució Monàrquic, centralista, antidemocràtic i capitalista

El passat 20 de juny, la Comissió Constitucional del Congrès de Diputats va finalitzar l'elaboració del projecte de Constitució que passarà ara a ser discutit i aprovat definitivament a les Cortes. Un rosari de declaracions s'han succeït des d'aleshores, qualificant aquest projecte de "globalment positiu" i indicant que suposa el començament d'una "nova legalitat democràtica". Han sigut el Comitè Central del PCE i el Comitè Federal del PSOE els que primer i amb més gran ènfasi han subratllat aquelles característiques. A Catalunya s'han expressat amb el mateix sentit les veus unides del PSUC, PSC-PSOE i CDC. Ha començat així la campanya per aconseguir el "consens popular" a la nova Constitució, la legitimació per la via del referèndum del nou règim monàrquic.

Però, quin és realment el contingut i caràcter del projecte constitucional?. El Comitè Central del PCE el resumeix dient que "proclama sense equívocs la sobirania del poble, estableix un sistema parlamentari, obre les portes a les transformacions socials de caire progressista i crea les bases per la organització d'un ampli sistema d'autonomies, que dóna satisfacció a les aspiracions de les nacionalitats i regions que integren Espanya". Una a una, el projecte de Constitució desmenteix totes aquestes afirmacions.

a) Malgrat les proclamacions, la constitució no estableix la sobirania del poble. La institució monàrquica, imposada per la voluntat de Franco i no del poble, concentra en les seves mans, en virtut del projecte constitucional, un conjunt desmesurat de poders en els terrenys judicial, legislatiu i com a cap màxim de les Forces Armades. El Rei posseeix atribucions especials de cara a la composició de les Cortes i els tribunals, de cara a la dissolució de les Cortes i la convocatòria de noves eleccions. Igualment, té especial influència en la designació del president del govern i com a conseqüència, en la composició d'aquest màxim organisme executiu. Així, el Rei és més "sobirà" que qualsevol obrer, dona o jove de l'Estat espanyol i que tots ells junts.

D'altra banda, l'Exèrcit, la força del qual ha condicionat tradicionalment la sobirania dels pobles de l'Estat, és designat pel projecte com a guardià de la integritat territorial i de l'ordenament constitucional. Això és especialment greu si tenim en compte que el projecte deixa intacte l'Exèrcit, tal i com fou forjat per la dictadura.

b) El decret no assegura plenament les llibertats polítiques bàsiques, ni assegura l'elecció totalment democràtica i la plena sobirania de les institucions parlamentàries. Les llibertats bàsiques de reunió, associació, manifestació i expressió están sotmeses a diferents restriccions, que poden ampliar-se amb el desenvolupament de futures lleis, com ha succeït recentment amb la llei Antiterrorista. I, per un altre cantó, adquereix rang constitucional la divisió de les Cortes en dues cambres, l'elecció del Senat per sufragi totalment desigual entre les grans i petites províncies, mentres no queda garantitzat que el Congres sigui elegit per sufragi plenament igual. A la vegada, la sobirania del Parlament es veurà limitada pels poders assignats al Rei i a l'Exèrcit.

c) La Constitució estableix el caràcter inqüestionable de la unitat de l'Estat espanyol, negant el dret de les nacionalitas a l'autodeterminació, a decidir lliurement el seu propi destí. En aquest marc, les regions són desprovistes del dret a una plena autonomia. Per contra, el projecte atorga unes autonomies limitades pels límits decidits a Madrid.

d) El projecte de constitució restringeix els drets dels treballadors, particularment els de vaga i sindicació. Mentres la joventut i la dona són seriament discriminats. Els joves es

segueix a la pàg. 2

QUE CAL FER ?

seva confiança– a aquests partits han d'exigir ara dels seus parlamentaris el cumpliment de les seves promeses electorals, la defensa de les seves reivindicacions i necessitats. Per fer això, cal que les dues formacions obreres majoritàries trenquin el "consensus" amb els partits de la burgesia i de la rea reacció, i, sumant els seus esforços i les seves voluntats duguin a terme una política unitària, dins del parlament, però fonamentalment fora d'ell, allà on és, de veritat, el poble. Dins del parlament cal la formació d'un bloc dels parlamentaris dels partits obrers defensant la voluntat popular sense transaccions de cap mena, recolzant-se en la mobilització unitària dels treballadors i treballadores. Fora del parlament –i això és el veritablement decisiu– cal justament impulsar aquesta mobilització massiva i unitària pels interessos i reivindicacions de tot el poble, oposant-se a la burla que d'elles vol fer la burgesia, i obligant-la a reconèixer els drets populars i les llibertats sense cap retall.

Impulsar el camí de la mobilització

Total l'experiència passada demostra que fer tot el que hem definit fins aquí, no es pas una tasca fàcil. Més encara, els fets dels darrers mesos (Pactes de la Moncloa, Llei d'acció sindical, Preautonomies, Decret llei antiterrorista...), ens ensenyen que el camí dels treballadors i treballadores, el camí de la defensa intransigent dels seus interesos, que és evidentment el nostre, és un camí ple de dificultats i d'obstacles de tota mena. Però l'experiència ens ha ensenyat també i per sobre de qualsevol altra cosa, que existeix una via per trencar les dificultats i superar els obstacles, una via que ens ofereix la possibilitat de victòries. La lluita de la classe obrera i del poble, la seva mobilització és aquesta via, la que ens ha permès arribar des de la llarga nit franquista fins aquí. I es també la nostra lluita la que ens pot permetre evitar que les llibertats siguin retallades, que els nostres drets siguin estafats.

Més amunt ja hem citat la importància vital que té avui l'organització d'un ampli debat sobre el projecte constitucional. Però nosaltres no podem imitar a uns parlamentaris que es limiten a fer brillants discursos però sense cap incidència pràctica en la realitat.

Volem que la nostra veu, la de la classe obrera i el poble, sigui escoltada i per això cal que ressoni ben fort i que els hi digui al Rei, a Suárez i a Fraga que la classe obrera, la joventut, les dones, que el poble de Catalunya no vol aquesta Constitució que ens volem imposar i que estem disposats a fer tot el possible, mitjançant la nostra lluita, per canviar-la.

Si el projecte de llei d'acció sindical –que suposava el rebuig a reconèixer la llibertat sindical– ha estat "congelada" pel mateix govern després de iniciar-se la mobilització dels treballadors i treballadores, això ens torna a demostrar que sigui quina sigui la relació de forces numèrica al parlament, la nostra lluita es capaç de modificar-la i de conquerir victòries parcials. Es precisament aquest el mètode, la proposta que el nostre partit, la Lliga Comunista Revolucionària, fa avui al conjunt de partits, sindicats, organitzacions populars i al conjunt de la classe obrera i el poble de Catalunya: iniciar una potent batalla de masses contra l'actual projecte constitucional per fer que siguin acceptades i reconegudes totes les llibertats i tots els drets en la futura Constitució.●

rebutgem el projecte constitucional

queden sense majoria d'edat a tots els efectes; la dona sense drets elementals com els de divorci i avortament. La constitució no assegura les mides materials, jurídiques i socials mínimes per a trencar definitivament amb la desigualtat secular de la joventut i la dona (en l'educació, el treball, jurídicament).

e) El projecte tanca les portes a transformacions socials en benefici dels treballadors i la població més modesta. Constitucionalitza el principi sagrat de la propietat privada capitalista dels medis de producció i el sistema de "llibertat d'empresa dins de l'economia de mercat". En el terreny econòmic, la constitució no tan sols no assegura que siguin suficients i gratuïts els d'ensenyament, sanitat, vivenda i transport, sinó que ademés protegeix els grans negocis privats i de l'Església en aquests terrenys.

Per totes aquestes raons, el projecte de constitució no respón als interessos de la classe obrera i demés sectors populars sinó als interessos polítics i econòmics del gran capital. Aquesta Constitució Monàrquica, centralista, antidemocràtica i capitalista, és un frau a les aspiracions dels treballadors, la dona, la joventut i les nacionalitats. A les exigències per les quals havien lluitat sota la dictadura i per les quals votaren massivament als partits obrers el 15 de juny.

2. Els resultats del consens

Els dirigents del PCE i el PSOE tracten de justificar-se dient que aquest projecte era el millor possible tenint en compte la correlació de forces existent avui entre les classes a l'Estat espanyol. Invoquen la força dels "poders fàctics" (Exèrcit, Església, banquers) i diuen que la dreta burgesa tenia majoria a les Cortes i que recolzant-se en ella podia haver imposat un projecte pitjor. Però, és veritat tot això o es tracta de justificacions i falsetats? Veiem.

La composició de les Cortes elegides el 15 de juny no era ni es un reflexe fidel de la correlació de forces socials existent. Quantitat de condicionaments antidemocràtics varen atorgar la majoria a les forces de la dreta. Malgrat això, no va aconseguir una majoria àmplia ni sòlida. Des del punt de vista parlamentari, els partits burgesos tenien dificultats per actuar sols. Hi havia un factor que els ho impedia: en una situació de creixent activitat política dels treballadors i el poble, de reforçament de les seves organitzacions i de la seva combativitat, d'ampliació de les seves accions, era fàcil preveure que no haguessin acceptat resignadament les conseqüències d'una majoria parlamentària de UCD i AP. Una constitució recolzada exclusivament per aquestes forces, sense el recolzament dels partits obrers majoritaris –no diguem ja amb una ferma oposició– difícilment podia haver arribat a establir-se, i en en cas de que així hagués sigut, hauria nascut ferida de mort per l'oposició de la majoria de les forces socials. Per aquestes raons, *la burgesia necessitava recórrer a la col.laboració de les direccions del PCE i el PSOE, mitjançant la fórmula del "consens constitucional".*

La funció del consens ha sigut, en primer lloc, la de falsejar la força, la potencialitat de les diferents classes en favor del gran capital i la reacció, a costes de la classe obrera i demés sectors populars. Els resultats d'aquest falsejament són evidents: una constitució burgesa i reaccionària de les característiques abans esmentades, que no respón ni als interessos ni als avenços i possibilitats del moviment obrer i popular.

Els objectius del consens no podien dur-se a terme sense excloure durant tot un temps les masses treballadores i populars del debat constitucional. D'aquí el caràcter secret de les deliberacions, negociacions i transaccions. Aquesta cerimònia no ha deixat d'influir en l'opinió pública, sota la forma d'un desinterés pel tema constitucional, d'un desgast del consens i, lligat amb això, d'una certa decepció sobre el parlamentarisme i els seus mètodes. Aquesta situació, que ells han provocat, produeix un cert pànic en els dirigents reformistes, perque tota la seva operación es veuria espatllada si no aconseguís una massiva i entusiasta adhesió de la classe obrera i el poble a la nova constitució. D'aquí vé la insistent campanya ara començada.

Però l'efecte clau del consens ha estat la desmobilització dels treballadors i demés sectors populars entorn al tema constitucional. Mentres la reacció burgesa ha realitzat diferents pressions en el tema de la família, l'ensenyament, l'Església i l'economia, la política de consens ha impedit la pressió de la mobilització de masses sobre el procés d'elaboració de la constitució. Si les direccions del PCE i del PSOE les haguessin convocat a la lluita, no hi ha dubte que cents de mils de treballadors i oprimits s'haguessin mobilitzat per fer pesar la seva opinió i interessos en el projecte de constitució, com ho varen fer l'onze de setembre, el 23 d'abril, el 1er de maig, el 18 de maig. I davant d'això, els "poders fàctics" haurien tingut d'aguantar.

3. Continuar la lluita: per una constitució que reconegui totes les llibertats, acabi amb les deixalles del franquisme i asseguri les reivindicacions socials i materials dels treballadors.

Els marxistes revolucionaris rebutgem i ens oposem a l'actual projecte de constitució. La constitució que exigeixen les necessitats dels treballadors, la joventut, la dona i les nacionalitats, per la qual nosaltres lluitem, és radicalment diferent. Aquesta constitució hauria d'establir una forma de govern que assegurés la sobirania del poble: la República. Hauria de garantir les llibertats polítiques sense restriccions, el dret de les nacionalitats a l'autodeterminació i de les regions a l'autonomia, facilitant així la creació lliure d'una Federació de Repúbliques. Hauria d'acabar amb els importants residus del franquisme: tribunals i cossos repressius, especialment. Hauria d'assegurar plenament els drets dels treballadors, garantitzar la igualtat de la dona i posar mides per acabar amb la discriminació de la joventut. L'Exèrcit hauria de ser depurat de feixistes, reconeguent les plenes llibertats en el seu sí, en la perspectiva d'establir el control democràtic per part de la tropa; mides que, junt amb el reconeixement del dret d'autodefensa en el camí de la formació de milícies obreres i populars, asseguresin la defensa d'aquest ordenament constitucional, favorable als treballadors. Quant a l'aspecte econòmic i social, la constitució hauria d'implantar mides que garantissin la seva orientació en favor dels treballadors i de la població més modesta (nacionalització de la gran indústria, la banca i els monopolis de serveis, sense indemnització i sota control obrer, el monopoli estatal del comerç exterior, l'ensenyament gratuït...). Com a garantia de totes aquestes mides la constitució hauria d'assegurar l'establiment d'un Govern dels Treballadors basat en els partits i organitzacions de la classe obrera. Es a dir, front a una constitució pel manteniment del capitalisme, nosaltres proposem una constitució que reculli les mides democràtiques, econòmiques i socials que permetin avançar cap el socialisme.

En resum, aquestes són les línees generals del projecte de constitució que els marxistes revolucionàris defensariem si estiguessim a les Cortes.●

L'article 2 del projecte de Constitució espanyola és una *negació explícita del dret d'autodeterminació de les nacionalitats*, és a dir, del seu dret a decidir lliurement les relacions que volen mantenir amb la resta de pobles de l'Estat, inclosa la separació:

> "La Constitución se fundamenta en la indisoluble unidad de la Nación española, Patria común e indivisible de todos los españoles y reconoce y garantiza el derecho de autonomía de las nacionalidades y regiones que la integran, y la solidaridad entre todas ellas".

Aquest atac contra les llibertats nacionals no és fruit d'una imposició de la dreta contra els vots dels parlamentaris obrers. És el fruit del consensus: quan el diputat Letamendia va sotmetre a vot la inclusió del dret a l'autodeterminació, tots els diputats de la Comisió Constitucional varen votar contra, excepte el membre del PNB, el qual es va apressar a declarar que era favorable a l'autodeterminació però no a la seva constitucionalizació.

El projecte de Constitució espanyola no nega solament el dret d'autodeterminació, sinó que *nega també la República Federal*. Una Constitució federal hauria de partir de la sobirania de les diferents nacionalitats que decideixen federar-se, les quals deleguen una part d'aquesta sobirania als òrgans de l'Estat federal. L'actual projecte només reconeix una sobirania, la de la "Nación española", la qual pot delegar o otorgar part de les seves competències a les comunitats autònomes.

Socialistes i comunistes segueixen afirmant que els seus programas reconeixen el dret d'autodeterminació i que el seu objectiu és la República Federal, però cal recordar-los que la Constitució per la cual demanen el vot nega explícitament aquestes reivindicacions. De vegades, per sortir-se de la qüestió, ens diuen que no es tracta de discutir de noms sinó de continguts i que tant se val una República federal com unes bones autonomies. Cal remarcar que *l'actual projecte de Constitució el que fa és permetre unes males autonomies per a algunes nacionalitats i negar a les regions el dret a una veritable autonomia.*

Dues menes d'autonomia

L'actual projecte de Constitució reconeix dues classes d'autonomia. *La recollida a l'article 139 bis és, en realitat, una simple descentralització administrativa* ja que té dues carències bàsiques: a/ la capacitat de legislar; b/ la capacitat de jutjar en última instància. La possibilitat de disposar d'una Assemblea legislativa amb un Executiu responsable davant d'ella i amb un Tribunal Superior de Justícia, només és reconeguda a les nacions o regions que puguin accedir a l'autonomia de primera.

I aquestes, de moment, només són Catalunya, Euskadi i Galícia, les úniques que, disposant de preautonomia ara, van plebiscitar en el passat uns Estatus d'autonomia. Vol dir això que el País Valencià, les Illes, Andalusia, Aragó, Canàries, etc., són condemnades a una simple descentralització administrativa, al menys durant 5 anys? Pràcticament sí, a menys que superin un obstacle bastant considerable: aconseguir que les 3/4 parts dels municipis de cada província afectada representant, al menys, la majoria del cens electoral de cadascuna, prenguin la iniciativa dels procés autonòmic i s'obtingui la majoria dels vots de cada província en el referéndum posterior. Es suficient, doncs, que una força política contrària a l'autonomia sigui majoria en el 25% dels municipis d'una sola província (encara que representi u percentatje molt petit de població) perqué la iniciativa no prosperi.

Però *la mateixa autonomia a la qual pot accedir Catalunya és una autonomia retallada i esquifida.* Analitzant-la ens podem don

una constitució contra els drets nacionals

compte de les conseqüències pràctiques de la renuncia al dret d'autodeterminació i a la sobirania.

Les conseqüències de renunciar a la sobirania

Com hem dit abans l'actual projecte de Constitució només reconeix la "Nación española" com a font de sobirania. Això té una conseqüència immediata: *l'Estatut no serà fet i aprovat pel poble de Catalunya*. El Parlament de Catalunya no farà l'Estatut, es limitarà a funcionar segons l'Estatut que aprovin les Cortes de Madrid (art. 143.2).

El català no podrà ser la llengua oficial de Catalunya. Podrà ser només co-oficial amb el castellà (i no tan sols durant un periode transitori sinó mentres duri aquesta Constiticuó). En canvi, fora de Catalunya, en les relacions amb els òrgans de l'Estat el català (i l'euskera i el gallec) no podràn ser co-oficials (article 3).

L'article 137, en no admetre la federació de regions autònomes, *barra el pas a qualsevol possibilitat de Federació de Països Catalans*.

La "Nación española" és no solament qui atorga les competències a les comunitats autònomes, sinó qui les *controla i vigila* continuament:

– l'article 145 preveu ni més ni menys que quatre organismes pel "control de la actividad de los órganos de las comunidades autónomas": 1/ el Tribunal Constitucional; 2/ el govern de Madrid; 3/ la jurisdicció contenciosa-adminsitrativa; 4/ el Tribunal de Cuentas.

– l'article 147 dona noves prerrogatives al govern de Madrid: "el gobierno, con la aprobación de la mayoría absoluta del Senado, podrá adoptar las medidas necesarias para obligar a aquéllas (comunidad autónoma) al cumplimiento forzoso de aquellas obligaciones, o para la protección del mencionado interés general".

– el govern de Madrid també podrà impugnar davant del Tribunal constitucional les disposicions i ressolucions dels òrgans de les comunitats autònomes i... "la impugnación producirá la suspensión de la disposición o resolución recurrida..." (art. 153.2).

Per últim existeix el problema de la *reforma de l'Estatut* i les garanties front a una possible *suspensió*:

– el reconeixament del dret d'autodeterminació o l'articulació d'una República federal només seria possible amb el mecanisme previst a l'article 160 bis: 2/3 dels vots de cada cambra, dissolució de les Cortes, ratificació de la decisió per les noves Cortes i aprovació de la reforma pels 2/3 de cada cambra. Es a dir, la reforma en aquest sentit es pràcticament impossible.

– si la modificació es mou dins els límits retallats de l'actual projecte només cal l'aprovació de les Cortes mitjançant una llei orgànica.

– però en canvi no existeix cap article que prohibeixi explícitament la suspensió de la vigència del règim autonòmic i que evités, al menys, la possibilitat d'un nou 1935.

Les competències de Catalunya

El projecte de Constitució no recull clarament quínes poden ser les competències de Catalunya. Les úniques competències explícites de les comunitats autònomes són les de l'article 139 bis les quals, com ja hem dit, només suposen una descentralització administrativa. Però en el cas de Catalunya (i Euskadi i Galicia) és possible reclamar les competències que l'Estat no es reserva en exclussiva dins l'article 141. D'altra banda l'article 142.1 permet atribuir la facultat de dictar legislació delegada a les comunitats i l'article 142.2 permet de traspasar l'execució de funcions de titularitat estatal.

Totes aquestes possibilitats adicionals venen enmarcades per dues limitacions: 1/ l'article 141.3 preveu que "el derecho del Estado prevalecerá sobre el de las comunidades autónomas en todo lo que no sea atribuido a la exclusiva competencia de éstas"; 2/ "El Estado podrá dictar leyes que establezcan los principios necesarios para armonizar las disposiciones normativas de las comunidades autónomas, aún en el caso de materias atribuidas a la competencia de éstas" (art. 142.3).

No obstant, els diputats socialistes i comunistes han subratllat unànimement que aquest projecte obre les portes a les reivindicacions de Catalunya. Cal pensar que estàn disposats a retallar molt aquestes reivindicacions per fer-les passar per portes tan estretes.

Cal examinar quínes *competències haurien de ser exclusives de Catalunya i li són negades explícitament pel projecte de Constitució*. Podem fer una llarga enumeració: ensenyament; règim municipal; sanitat interior; ordre públic; premsa, ràdio i televisió; règim jurídic de l'administració pública a Catalunya; possibilitat d'organitzar consultes populars per via de referèndum; etc.

En segon lloc hi ha altres competències que, si bé des d'una perspectiva federal o d'una autonomia àmplia haurien de ser distribuides entre l'Estat i Catalunya, el projecte de Constitució *redueix de manera molt important* les competències de Catalunya. Ens referim a: Transports; Obres Públiques; Medi Ambient; Agricultura; Indústria; Serveis; Banca i Crèdit; etc. Com un exemple del que diem cal remarcar que la Constitució no reconeix la possibilitat de legislació sobre expropiació forçosa a les comunitats autònomes.

Per últim cla asenyalar que els recursos fonamentals de Catalunya dependràn dels impostos que cedeixi l'Estat i de les assignacions en base als Presupostos Generals de l'Estat. *La Constitució, que no reconeix sobirania fiscal a Catalunya, tampoc fixa uns mínims obligatoris i obre la via per asfixiar la pròpia autonomia retallada que contempla*.

Els diputats socialistes i comunistes no semblen immutar-se per aquestes limitacions. Deuen pensar que sempre hi ha un pitjor i ens diuen que, si ho fem bé, encara podem obtenir un Estatut similar al de 1932. Quan les critiques a les profondes limitacions d'aquest estatut històric són ja generals es pretén presentar-lo com un abjectiu actual. Després d'enterrar l'autodeterminació i la República federal, els dirigents socialistes i comunistes semblen desitjar que ningú es recordi ni de l'Estatut de 1931, ni de l'elaborat pel Congrés de Cultura Catalana. Els antics defensors del 3er punt de l'Assemblea de Catalunya li han donat ara una nova redacció: "negativa formal del dret d'autodeterminació com a pas per intentar recuperar l'estatut de 1932".

En tot cas val a dir que la Constitució no garantitza ni tan sols un Estatut similar al de 1932. En alguns terrenys, com l'administració de justicia i l'ordre públic, serà al menys difícil aconseguir-ho. En altres, és més factible, però no hi ha cap garantia, doncs cal encara superar tots els obstacles previstos per l'elaboració de l'estatut.

Com s'elabora l'Estatut

Tornem a remarcar que l'Estatut no pot ultrapassar els límits que li marca la Constitució. Però aquest Estatut no serà elaborat tampoc pel Parlament de Catalunya: el Govern té por que les eleccions al Parlament fossin motiu d'agitació popular i pogués plantejar-se el caràcter constituent i sobirà d'aquest Parlament. Per això el projecte de Constitució disposa que el borrador de l'Estatut sigui redactat per l'Assemblea de Parlamentaris. En el cas de Catalunya ni això serà veritat, doncs Tarradellas va aconseguir congelar-la i només serà convocada formalment per aprovar cuit-corrents un borrador d'Estatut ja redactat.

Aquest borrador elaborat d'esquena al poble, s'haurà de portar després a la Comisión Constitucional on se li acabaran de donar els ultims cops de tisores. Si els diputats catalans donen el seu consensus podrà passar-se al referèndum, i si no, se'l farà passar per l'embut de les Cortes. *La única participació del poble català en l'elaboració de l'Estatut serà la possibilitat de dir si o no en el referèndum, quan totes els retalls estiguin ja fets, consensuats i imposades*. Després de tota la farsa les Cortes donaran l'aprovació final a l'Estatut.

Només llavors es podràn convocar eleccions al Parlament de Catalunya, sense cap poder constituent, amb la sobirania arravatada, amb la única missió de gestionar l'autonomia que les Cortes s'hagin dignat concedir i d'anar pidolant els traspassos de serveis necessaris pel seu funcionament, els quals arribaran amb comptagotes de Madrid. Aleshores Tarradellas podrà dimitir tranquil... o al menys aquests són els seus projectes i els de Suárez. Només els treballadors i el poble poden fer-los recular. ●

FORA LA LLEI ANTITERRORISTA

La nova escalada de violència que en els darrers dies coneix Euskadi, i que ha provocat la mort d'un policia municipal, d'un sargent de la Policia Armada i del periodista Jose Mª Portell, per atemptats de l'organització ETA-militar; i per altra banda, la mort de dos joves a Biscaia, deguda als trets de la guàrdia civil, ha provocat reaccions i mides importants, davant les quals la LCR considera necessari pronunciar-se i manifestar-ho a tots els treballadors i el poble de Catalunya.

La nova escalada de violència que en els darrers dies coneix Euskadi, i que ha provocat la mort d'un policia municipal, d'un sargent de la Policia Armada i del periodista José Mª Portell, per atemptats de l'organització ETA-militar, i, per altra banda, la mort de dos joves a Biscaia, deguda als trets de la guàrdia civil, ha provocat reaccions i mides importants, davant les quals la LCR considera necessari pronunciar-se i manifestar-ho a tots els treballadors i el poble de Catalunya.

1. En les actuals circumstàncies, en que els treballadors tenen possibilitats molts superiors al passat franquista per a organitzar la seva lluita de forma massiva i unida, el **terrorisme individual**, com a mètode d'acció política, **té conseqüències totalment negatives per a la lluita dels treballadors i nacionalitats de l'Estat espanyol, més greus que les que podia tenir sota les condicions de la dictadura**. El terrorisme i, en concret, les accions de l'organització ETA, contribueix a debilitar entre els treballadors la idea de que només la mobilització massiva permetrà assolir les reivindicacions. Fomenta la falsa il.lusió de que un grup d'activistes armats podrà aconseguir-les mitjançant els seus actes aïllats. I això, justament quan les possibilitats de mobilització i organització massiva dels treballadors són avui més grans que mai des de fa dècades, quan aquesta mobilització és una necessitat imperiosa davant el projecte constitucional i la crisi econòmica. Per altra part, el terrorisme provoca una repressió governamental davant la qual els treballadors es troben desarmats, perque aquesta repressió no és una conseqüència de la seva lluita. Això, que era veritat sota el franquisme, es manifesta avui d'una forma més crua. Amparant-se en la defensa dels canvis polítics forçats per la lluita de masses, el govern ha trobat en els continus atemptats d'ETA l'excusa per a adoptar una llei Antiterrorista que és una arma contra el moviment obrer i popular. I, a la vegada, aquests atemptats han facilitat a les direccions del PCE i del PSOE, així com del PNB i CDC, les raons per a justificar el recolzament a aquesta mida governamental.

Al mateix temps, la lògica del terrorisme empeny ETA-militar a realitzar atemptats sobre objectius -policia municipal de Tolosa, periodista, Lemòniz- que augmenten la confusió dels treballadors i faciliten la demagògia del govern.

2. **La més ferma hostilitat respecte als mètodes terroristes no ens impideix ser absolutament clars respecte de les raons que el provoquen.** En l'actual situació, com ahir sota el franquisme, el terrorisme no és el producte gratuït d'una banda de "bojos fanàtics", sinó que expressa la desesperació i la impaciència davant una perllongada situació d'opressió i explotació.

L'activisme desenfrenat d'ETA és una reacció desesperada i impotent front un règim preautonòmic buid de poder i imposat a Madrid, front un projecte constitucional que nega el dret dels bascos a decidir lliurement el seu propi destí, front la inacabable actuació sagnant dels cossos repressius a Euskadi, front a una secular discriminació cultural i llingüística. Les causes del terrorisme es troben en situacions injustes que els "pares de la pàtria" allarguen amb la política de consens, frustrant així les aspiracions de tots els treballadors i oprimits.

3. Per tot això, **la LCR rebutja la campanya d'intoxicació que en nom de la "defensa de la democràcia" ha aixecat l'aparell d'estat, el govern i diferents medis de comunicació, seguits pels partis d'oposició, inclosos el PCE i el PSOE**. Aquesta campanya té l'objectiu d'amagar les causes que provoquen el terrorisme i reforçar la capacitat repressiva del govern, és a dir, mantenir situacions antidemocràtiques i reforçar-les, debilitar les conquestes democràtiques dels obrers i del poble.

4. **La participació de les direccions del PCE i el PSOE en aquest concert reaccionari ha de ser destacada.** La seva política de consens porta a la frustració a sectors de la joventut i de la classe obrera, i és a la base del creixent activisme terrorista d'ETA. Com els militants d'ETA, els dirigents reformistes desconfien de l'acció de masses, però a diferència dels terroristes els hi manca qualsevol mena d'heroisme i están embarcats en una col.laboració estreta amb la UCD i el govern. Les recents accions d'ETA han significat per a ells la coartada per a recolzar la dreta burgesa i al govern en l'enfortiment de la política repressiva. El decret-llei antiterrorista ha rebut la carta blanca de tots els grups parlamentaris, inclosos el "socialista" i el "comunista". Amb això han demostrat que si fins avui no havien recolzat les propostes d'UCD i AP en aquest sentit es devia només a que no tenien una excusa prou clara amb la que justificar-se davant els treballadors.

5. **En el seu recolzament al govern, també els dirigents reformistes de CC.OO. i UGT han anat més lluny que mai.** Per dissimular les mides "antiterroristes", els Camacho i Redondo, seguint l'orientació dels partits als que pertanyen i saltant per sobre de les opinions dels afiliats a les seves centrals, han convocat a Madrid una manifestació per la "libertat d'expressió" i la "defensa de la democràcia" contra el terrorisme. Amb aquesta iniciativa han col.laborat les direccions oportunistes de USO, CNT, CSUT i SU. Són els mateixos dirigents que es negaren a cridar els treballadors a manifestar-se massivament per la llibertat de Els Joglars, que no han organitzat una acció general contra la Llei d'Acció Sindical, que s'han quedat passius davant la mort de dos joves a Biscaia a mans de la guàrdia civil i front les agressions de les bandes feixistes. Si realment volen acabar amb el terrorisme que mobilitzin els treballadors contra les seves causes: contra l'actual projecte constitucional i per l'autodeterminació, contre les bandes feixistes i per la dissolució dels cossos repressius, contra la llei Antiterrorista.

6. **La LCR s'oposa radicalment al decret-llei Antiterrorista aprovat pel govern, crida els treballadors i al poble a la lluita per la seva derogació i per la llibertat de tots els lluitadors represaliats.** Aquest decret admet la intervenció i el segrestament de converses telefòniques, comunicacions telegràfiques i postals, els registres de domicilis sense ordre judicial, el perllongament de la detenció governativa per més de 72 hores, l'acceleració dels processos per causes sobre terrorisme, i impossibilita que els condemnats per aquests tipus de delictes s'acullin a indults o a reduccions de pena. En conjunt, aquestes mides representen un atac als drets i llibertats bàsiques dels treballadors i el poble, ja que la seva aplicació, además, depèn de l'arbitri de les autoritats governatives i judicials. Retallant les llibertats s'afirma defensar la democràcia. En efecte, la llei Antiterrorista trepitja els mateixos drets que, malgrat les seves restriccions, es reconeixen en el projecte de Constitució. Pel seu contingut i forma d'imposició, saltant per sobre de les Corts, aquesta llei s'assembla prou a les pràctiques de la dictadura.

7. **L'eliminació del terrorisme individual no és possible mitjançant la coerció de l'Estat burgès.** No ho ha sigut en el passat, no ho serà avui. Els grups terroristes poden ser momentàniament desarticulats, però mentres segueixi l'opressió i la injusticia hi haurán raons per a que el terrorisme continuï. No és, **tampoc, la via del consens entre els dirigents dels partits obrers majoritaris i les forces burgeses, la que permetrà acabar amb el terrorismo.** Aquesta via de transacció permanent amb la burgesia, de defensa del seu estat, de renúncia a l'impuls de la mobilització, provoca la frustració, que és una de les bases de llençament del terrorisme. Itàlia, amb el seu "compromís històric" i consens perllongat, n'és un clar exemple. **Només una via de mobilització massiva, unida i revolucionària dels treballadors i oprimits és capaç de canalitzar la frustració, la desesperació i l'impaciència lògica de sectors importants de la joventut. Només aquesta via podrà eliminar l'opressió i explotació que són les causes del terrorisme.**

Comitè Nacional de Catalunya
de la
LLIGA COMUNISTA REVOLUCIONÀRIA
(IV Internacional)

Barcelona, 1 de juliol 1978

10 DE JULIOL, 20 HORES, PALAU DE CONGRESSOS DE MONTJUIC

MÍTING DE SOLIDARITAT AMB EL POBLE ARGENTÍ CONTRA LA DICTADURA DE VIDELA

Parlarán:

RAUL CASTRO Advocat argentí
RODOLFO MATTAROLLA Comissió Argentina Drets Humans (CADHU)
FRANCESC CANDEL Entesa dels Catalans
JOAN CODINA Conseller de Treball de la Generalitat
JOSEP RIBERA Lliga dels Drets dels Pobles

Convoquen: Entesa dels Catalans, LCR, MCC, OEC, ORT, PSUC, Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE)

Després dels Mundials, la tortura i la manca de llibertats continuen. Entre els milers de persones desaparegudes, 400 d'elles tenen la nacionalitat espanyola o son fills/es d'espanyols.

Els treballadors i el poble de Catalunya han de mostrar altra cop la seva solidaritat, sobre tot quan Suárez anuncia un proper viatge a Argentina per saludar Videla i els seus acòlits.

PARTICIPEU TOTS I TOTES AL MITING DEL DIA 10

catalunya amb euskadi

Fa gairebé un any, en les mateixes pàgines de "DEMÀ", es publicava un article que, amb el títol de "Set dies amb Euskadi" analitzava la solidaritat amb les víctimes que la policia va fer amb motiu de la lluita per l'amnistia a Pamplona. Avui, un any i set setmanes més tard, DEMÀ ha de tornar a analitzar uns fets sagnats a Euskadi i ha de tornar a parlar de la solidaritat amb les lluites i els sofriments d'aquest poble germà.

QUE HA PASSAT A EUSKADI?

De Pamplona a Renteria, passant per Donosti (Sant Sebastià), una setmana d'enfrontaments, de barricades, de lluites que han arribat a la Vaga General, han remogut tot el País Basc. En l'inici dels esdeveniments es situa una autèntica provocació policíaca a la plaça de toros de Pamplona, que va produir la mort del nostre camarada Germán Rodríguez "Garin". Aquesta provocació no es pas casual ni fruit d'un cap de policia "irresponsable". Ben al contrari es el producte d'una política deliberada del govern de la monarquia, de la UCD, de AP i del conjunt de la dreta espanyolista. L'ambigua situació actual de Navarra, segregada artificialment d'Euskadi i el clima d'enfrontament social a dins mateix de Navarra que, per mitjançant el caciquisme encara present a moltes de les seves comarques, s'intenta d'estimular des del mateix poder, són a la base de la provocació dels "sanfermines". Però l'exarcebació de les contradiccions, sobre tot si es fa artificialment, pot tenir efectes contraris als que s'intenten provocar. D'aquesta manera, i referint-nos en concret als fets de Pamplona, l'amplíssim moviment de resposta a l'agressió repressiva ha ajudat a afermar els lligams ja existents entre el poble de Navarra i el conjunt d'Euskadi i, a la vegada, ha tornat a plantejar obertament la questió de l'existència d'un seguit d'institucions encara franquistes en l'actual situació i, de forma especial, el manteniment d'uns cossos repressius imbuïts de tot l'esperit antidemocràtic, antibasc i antiobrer del franquisme.

Dit això, i en la mesura que a les pàgines del COMBATE que acompanya aquest número del periòdic podreu trobar una anàlisi i una informació més àmplia dels esdeveniments al País Basc, passarem a veure les seves repercussions a Catalunya.

TRES DIES DE REUNION I UNA SETMANA D'ACCIONS

Des de que van ser conegudes les notícies dels fets de Pamplona —el diumenge dia 9—, el nostre partit es va llençar sense dubtar-ho a la lluita, a la recerca d'una resposta solidària, unitària i massiva, per part dels treballadors i treballadores, de tot el poble de Catalunya. Els resultats no es feren esperar. Ja el mateix dilluns 10, per exemple, la majoria dels tallers de la SEAT aprofitaven les assemblees convocades per les eleccions sindicals per discutir sobre els fets de Pamplona, alhora que feien un minut de silenci en memòria del camarada Germán. Entre dimarts i dimecres, tant a la Zona Franca com a Martorell, els treballadors/es de la SEAT feren aturs i assemblees en solidaritat amb Euskadi. També a la Sanitat la resposta fou immediata i provocà l'entrada de la policia a la residència de Bellvitge. Tanmateix la Harry Walker va fer un atur. La comissió negociadora del conveni de la construcció i les quatre centrals sindicals que la recolzen emitiren un comunicat de solidaritat. Els i les participants a l'escola d'estiu es reuniren en Assemblea el mateix dilluns, exigint responsabilitats en un comunicat signat per la totalitat de les forces polítiques i sindicals presents a l'escola. Diverses associacions de veïns, de Barcelona i de les comarques, feren també comunicats de solidaritat i de repulsa.

El dilluns 10 va haver-hi també una reunió de diverses forces polítiques i sindicals per tal de discutir l'organització d'una acció unitària de resposta. Les absències més significatives en aquesta reunió foren les del PSUC, PSC-PSOE, UGT, ORT i SU. Una vegada es va arribar a l'acord de convocar una concentració a la Plaça de Sant Jaume, la UGT va expresar la seva adhesió, encara que sense estar d'acord amb la crida unitària en la que, endemés de demanar responsabilitats pels fets, s'exigia la dissolució de la brigada antiavalots, la derogació de la llei antiterrorista, etc. Semblant posició va adoptar també la Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona. Malgrat tot això i la crida signada per 25 organitzacions (partits polítics, centrals sindicals, organitzacions juvenils i moviments unitaris), el governador, poques hores abans de la concentració prevista pel dimecres, va decidir de prohibir-la (amb l'excusa de la diada de dol pels fets de Els Alfacs i de la manca de sol·licitut prèvia) tot i garantint la seva autorització per 24 hores més tard. Amb l'excepció de la CNT del Metall, el conjunt d'organitzacions reunides per acabar de concretar la concentració, decidia —a proposta de la LCR (1)— d'acceptar l'aplaçament de la concentració per el següent dia. Malgrat que la notícia de la prohibició i de l'aplaçament havia començat a circular —per la ràdio el governador havia fet conèixer la seva posició— de dues a tres mil persones s'aplegaven a la plaça i als seus voltants, plens de la voluntat de donar una resposta al carrer front als fets d'Euskadi. Algunes organitzacions (OC(BR), PSAN(P)...) decidiren de fer una manifestació desde la plaça de la catedral fins el carrer Aragó. Després d'aquesta manifestació, la forta presencia d'organitzacions ultraesquerranes com el FRAP, PCE(i), PORE, etc., va provocar tot un seguit d'incidents en el centre de Barcelona tals com el llençament de còctels, la paralització d'autobusos, etc., que res tenen a veure amb la necessitat de una resposta solidària i que van ser utilitzades per la premsa i altres mitjans per forçar encara més la seva actitud desmobilitzadora. Aquests fets i crits com els de "ETA, ETA, ETA més metralletes" constitueixen una actitud que res tenen de comú amb la lluita i les necessitats de la classe obrera ni de Catalunya ni d'Euskadi. Al mateix temps que es produïen aquests fets, les reunions continuaven per preparar i ampliar la convocatòria del dijous. CC.OO., el PSC-PSOE i les JJ.SS. van decidir de sumar-se a la convocatòria, de la mateixa manera que el SU, després de molts dubtes. Malgrat el caràcter formal d'aquesta adhesió, el sol fet de la seva existència va possibilitar la assistència de més gent a la concentració, tot i el poc temps disponible.

LES MANIFESTACIONS

Dijous 13, de cinc a sis mil persones s'aplegaven a la Plaça de Sant Jaume amb un esperit combatiu que s'expressava en els seus crits, en les seves pancartes: "Martin Villa dimissió", "Fora el govern d'UCD", "Dissolució cossos Repressius", "Euskadi germans nosaltres no oblidem", "Fora la llei antiterrorista", etc. Mentre això passava a la plaça, al Palau de la Generalitat en Tarradellas al rebre el comunicat unitari i el de CC.OO., després de comentar que "ningú sap que volen els bascos" i que "ETA es una escissió del PNB", es va comprometre a discutir els fets d'Euskadi en la reunió ordinària del Consell Executiu dels dilluns 17. La reunió ja s'ha fet i el poble de Catalunya encara espera. De poc serveix la presència del PSUC i del PSC-PSOE en aquesta Generalitat d'en Tarradellas.

Després d'un curt míting a càrrec del nostre camarada Mari Cussa i davant la impossibilitat de fer funcionar l'equip de só, va començar una manifestació en la que participaren de 3 a 4.000 persones fins la Plaça de Catalunya. Ni un sol incident, ni una sola provocació va existir en tot el trajecte.

El mateix dia, a Sabadell, 1.500 persones es manifestaven pels carrers de Can Oriac, convocats per l'immensa majoria de forces polítiques i sindicals, incloses les majoritaries. A Terrasa, una manifestació en la que els partits i sindicats majoritaris es negaren a assistir, aplegava 300 persones, amb una forta component ultraesquerrana. A L'Hospitalet va existir també una convocatòria, aplaçada per la manca de treball real per part de les organitzacions reformistes, a Premià, a Santa Coloma, a Mataró, etc., es feren també diverses accions de repulsa i solidaritat.

UN PRIMER BALANÇ

No cal ni dir, per començar, que estem profundament orgullosos del treball del nostre partit en tots aquests dies, sobre tot pels seus resultats pràctics. Per primera vegada, la nostre acció als llocs de treball, als sindicats i al carrer ha estat capaç d'obligar les direccions de les forces obreres majoritaries (amb la única excepció del PSUC) a participar en una convocatòria de mobilització al carrer, encara que sigui limitadament, com ja analitzem en un altre part d'aquest DEMÀ. Ni davant dels fets d'Euskadi de l'any passat, ni dels de Málaga o Canaries, va succeïr això. Aquest és un aspecte tremendament positiu, sobre tot pels seus possibles efectes multiplicadors cara al futur. En aquest sentit no es casual que, contra l'opinió del PSUC, la CONC decidís a última hora de participar —encara que fos simbòlicament— a la convocatòria, ni ho es tampoc, que davant certes informacions de premsa, la UGT reivindiqués la seva presència a la Plaça de Sant Jaume.

Malgrat tot això, tampoc cal llençar les campanes al vol. La resposta ha estat important, és veritat, pero clarament insuficient. Deixant de banda SEAT, el gros de la classe obrera de Catalunya no s'ha mobilitzat. I encara que la responsabilitat principal d'això recau sobre aquells partits que tenen majoritàriament la seva confiança (PSUC i PSC-PSOE fonamentalment), nosaltres mateixos, el nostre partit, hem de ser capaços d'aprendre d'aquesta experiència per a fer possible un nou avenç del conjunt del moviment obrer i popular i, molt concretament, de la seva consciència solidària. Ara les tasques continuen referint-se, de manera molt important a les repercussions dels fets d'Euskadi. En primer lloc cal mantindre la vigilància i augmentar la tensió d'aquests dies fent un esforç per que els sindicats, les AA.VV., etc., discuteixin les lliçons dels esdeveniments dels País Basc i continuin exigint responsabilitats al govern i la dissolució i la depuració de les forces repressives i les del conjunt d'institucions heretades del franquisme. Si és imposible de guanyar realment la democràcia, de consolidar les plenes llibertats amb l'existència d'unes institucions radicalment antidemocràtiques, aquesta es una tasca important. Al mateix temps cal proseguir la lluita contra el decret antiterrorista, que es un arma antipopular en mans dels enemics del poble.

D'altre banda, cal també portar un debat en el sí dels sindicats analitzant les actituds i, sobre tot, l'activitat de les seves direccions cara als recents esdeveniments. Amb actituds desmobilitzadores i passives, l'únic que s'aconsegueix es enfortir la dreta i la provocació. Cal doncs extreure totes les lliçons i a tots els nivells dels fets del País Basc.

Joan Font.

(1) Veure la resolució del Comitè Nacional de Catalunya de la LCR.

demà
"unim-nos i demà la Internacional serà el gènere humà"
Nº 28. Catalunya, 21 de JULIOL 1978
LCR (unificada amb la LC) Quarta Internacional.

Al Consell Executiu de la Generalitat

Davant dels recents fets d'Euskadi creiem necessari fer-vos arribar la nostra opinió que es concreta en els següents punts:

1. Manifestarem la nostra indignació per la massacre que han sofert el poble de Pamplona i els milers de persones de tot l'Estat que eren presents a les festes de St. Fermín i per la repressió posterior en el conjunt d'Euskadi. Com a conseqüència d'aquests fets han mort GERMAN RODRIGUEZ (militant de LKI i membre de CC.OO) i JUAN IGNACIO BARANDIARAN, s'han produit centenars de contusionats i ferits, alguns dels quals per efecte de bala. Aquests fets són una conseqüència de la política del govern d'UCD que ha imposat recentment un decret-llei antiterrorista el qual és una amenaça pel conjunt dels treballadors i el poble, aquest govern és responsable d'una llarga sèrie d'accions repressives per part de les FOP en general i de la Brigada Antidisturbis en particular i la única resposta que ha donat davant dels fets de Pamplona ha sigut l'envio de nous efectius policials i un augment de la repressió.

2. Davant d'aquests fets manifestem la necessitat d'exigir:

— RESPONSABILITATS A TOTS ELS IMPLICATS EN LA REPRESSIO.

— LA DIMISSIÓ IMMEDIATA DELS GOVERNADORS CIVILS DE NAVARRA I GUIPUZCOA I DEL MINISTRE DE L'INTERIOR, Sr. MARTIN VILLA.

— LA DISSOLUCIÓ DE LA BRIGADA ANTIDISTURBIS.

— LA RETIRADA IMMEDIATA DE LA POLICIA DELS CARRERS DE PAMPLONA.

— LA DEROGACIO DE LA LLEI ANTITERRORISTA.

— LA LLIBERTAT IMMEDIATA DE TOTS ELS DETINGUTS ARREL D'AQUESTS FETS I DE TOTS ELS EMPRESONATS PER DEFENSAR LES LLIBERTATS POLITIQUES I NACIONALS.

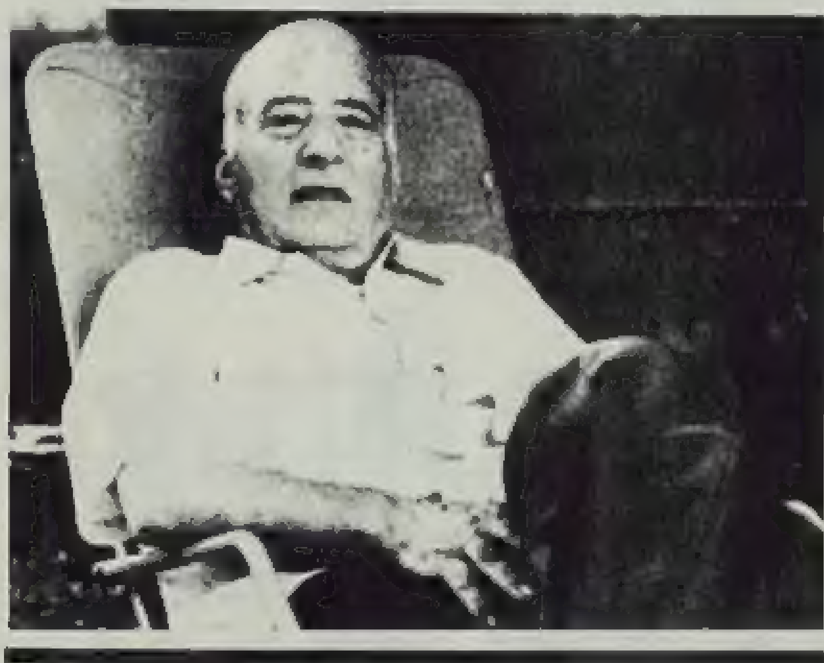
3. Demanem que el Consell Executiu es pronunciï públicament sobre els fets d'Euskadi i faci seves les exigències anteriors. D'altra banda cal que prengui les seves responsabilitats per tal que arreu de Catalunya siguin respectades les llibertats de reunió, manifestació, vaga, etc. sense cap mena de limitació, per tal que els treballadors i el poble puguin expressar-se lliurement davant d'aquests fets; d'altra banda cal que el Consell Executiu prengui les mesures necessàries per evitar a casa nostra qualsevol actitud repressiva de les FOP contra aquestes llibertats.

Partits polítics:
AC, BCT, CUM, EN, LCR, MCC, OCE(BR), OEC, PCC (VIII i IX), POUM, PSAN, PSAN(p), PTC (Fed. Cat. del PTE).

Organitzacions juvenils:
JCR, JEC, JRC, MJCC.

Sindicats:
USO(comitè local), CSUT, SU, CCTT

Altres organitzacions:
Coordinadora Feminista, FAGC.

Reunió del Comitè Nacional de Catalunya de la LCR

En la sessió extraordinària celebrada el dia 15 de juliol es va fer una àmplia valoració de les accions de solidaritat amb Euskadi a Catalunya. Al valorar la desconvocatòria de la concentració del dia 13, decidida pel SNC del nostre partit, es va acordar la següent resolució:

1. Que la massacre realitzada pels cossos repressius a Pamplona i que provocà l'assassinat del nostre camarada Germán, així com cents de ferits i més tard l'assassinat d'en Juan Ignacio Barandiaran a Sant Sebastià, exigia una mobilització immediata de repulsa del conjunt de la població. En aquest sentit la concentració del dia 13 era la forma primera en que els treballadors i treballadores de Catalunya manifestaven la condemna d'aquests assassinats.

2. Que la prohibició per part del Govern Civil d'aquesta concentració amb la amenaça d'una contundent intervenció de la policia si no es desconvocava la concentració, constituia un atemptat intolerable al dret d'expressió i manifestació, recolzant-se en una legislació repressiva i antidemocràtica.

3. Que la prohibició comunicada unes hores abans buscava provocar la confusió i l'enfrontament entre els assistents a la concentració al mateix temps que, éssent materialment impossible aconseguir la desconvocatoria, la manifestació restá en mans de grups esquerrans i irresponsables, que adoptaren una actitud de provocació a la policia, actitud que de cap manera es pot confondre amb l'organització de l'autodefensa de la que la LCR és partidària davant la intervenció dels cossos repressius.

4. Que l'autorització de la concentració pel dia següent, dijous 14, perseguia además del ja dit en el punt anterior, reduir el nombre d'assistents degut al poc temps de convocatòria.

5. Que la realització de la concentració-manifestació del dia 13 no es contraposava a la realització posterior d'una concentració autoritzada, ja que aquesta última, al contar amb el recolzament de més forces obreres, permetria, malgrat les limitacions de temps, una més gran assistència i un més gran contingut unitari.

En funció d'aquestes consideracions el CNC considera un error la desconvocatòria de la concentració del dia 13 i que el nostre partit no encapçalés des del primer moment la manifestació.

L'actitud dels partits i sindicats majoritaris

Què han fet aquests partits i sindicats davant la mort d'en Germán Rodríguez i Ignacio Barandiarán, davant el pillatge de Rentería?. "L'Hora Socialista" (òrgan del PSC) diu: "la seva mort espera respostes". Quines han estat?: uns comunicats, unes informacions a les revistes respectives i una *vergonyosa declaració amb el conjunt de parlamentaris, en la qual es dona carta blanca a Martín Villa* perquè presenti un informe i es demanen mesures del govern contra uns responsables sense identificar. Els debats parlamentaris sobre la Constitució prosseguiren amb tota normalitat. Poc després d'aquests fets el PSOE, "l'alternativa de poder", feia unes declaracions demanant la dimissió de Martín Villa i dels governadors civils implicats.

Aquesta actitud vergonyosa donaria la tònica de l'activitat d'aquests partits a Catalunya. *La LCR els havia fet una proposta ben concreta: donar suport a una concentració a la Pça. de St. Jaume, amb la possibilitat que cada partit donés la seva propia valoració dels fets.* Veiem quines han sigut les respostes:

— **PSUC**: feu un comunicat en el qual equiparava els actes de terrorisme amb l'actuació de la policia i cridava les autoritats a que "obrin una investigació i prenguin les mesures adequades per tal d'assegurar una actitud responsable de les forces d'ordre públic" i definia la tasca "d'aillar la provocació terrorista i fer reexir el procés constituent en curs". El nostre partit es va entrevistar amb un responsable del Comitè Executiu del PSUC i obtingué com a única resposta la negativa a cridar a la concentració, amb l'excusa que podia provocar la intervenció de la policia, donar lloc a una provocació... Fou l'únic partit que no recolzà la concentració, inclús quan comptava amb permis legal.

— **PSC i PSOE**: preferiren amagar-se, no donar cap resposta i ni tan sols varen accedir a una entrevista amb la LCR. Només el dimecres per la tarda, quan la concentració del dijous era autoritzada, comunicaren per telèfon que accedien a convocar a la Plaça de St. Jaume. Varen optar per un suport formal, però la seva absència militant era palesa: ni una bandera, ni una pancarta donaven testimoni de la seva resposta al carrer.

Els sindicats majoritaris, CC.OO. i UGT, tampoc varen donar una resposta adequada, malgrat que Germán Rodríguez era militant de CC.OO.

Un representant del **Secretariat Nacional de CC.OO.** va ser present a la taula de partits i sindicats convocada per la LCR. Es negà a firmar el comunicat unitari i a cridar a la concentració; tenia desacords amb el primer i temia, segons va dir, que la concentració es convertís en una provocació. El dimecres 12 de juliol el Secretariat aprovava una llarga declaració sobre la situació al País Basc en la qual, després d'una valoració política (que no compartim però no tenim espai per a comentar) es mostrava disposat a realitzar "iniciatives responsables, que permetin la participació col·lectiva de les masses". Però es seguia negant a la única iniciativa concreta que existia: la concentració a la Plaça de St. Jaume. Només a dos quarts d'onze de la nit el representant de CC.OO. accedia a convocar a la concentració, sempre que l'acte fos legal. Al dia següent hi havia efectivament una representació del Secretariat, amb algunes banderes i un representant seu formava part de la comissió que es va entrevistar amb la Generalitat. Abans havien renunciat a expressar la seva posició davant dels milers de persones concentrades a la Plaça per por que fos mal rebuda. En converses amb el nostre partit havien expressat la voluntat de convocar una gran acció de masses en dies posteriors, a la qual la LCR declarà que donaria el seu suport: el divendres una nova declaració del Secretariat *davant els aconteixements de Rentería feia una grotesca proposta d'acció*: cridava als treballadors a expressar la seva "indignació mitjançant *telegrames de repulsa dirigits al Ministre de l'Interior*".

La direcció de la UGT decidí donar suport a la concentració des del dimarts a la tarda. Però, com en el cas dels socialistes, la seva presència militant no es veia enlloc. Quan un diari remarcà aquest fet la direcció de la UGT es va veure en la necessitat d'aclarir mitjançant la premsa que havien estat presents a la concentració... encara que quasi ningú se n'adonés compte.

Les direccions dels partits i sindicats majoritaris diuen molt sovint que es neguen a accions "irresponsables", que "podrien acabar amb provocacions", etc., però que són disposades a accions de masses responsables. *Els fets demostren el contrari: s'han negat a qualsevol tipus de mobilització.* La concentració i la manifestació del dijous foren actes de masses responsables i a més a més, legals. Quants assassinats fan falta perquè aquestes direccions canviin la seva actitud?

La tragèdia de "Els Alfacs"

Davant del tràgic accident que ha costat ja 146 morts i molts més ferits gravíssims el Secretariat Nacional de Catalunya de la LCR ha pres les següents resolucions:

1. Manifestar el seu condol i la seva solidaritat amb tots els familiars i amics dels morts i dels ferits en la tragèdia de Els Alfacs.

2. Exigir un ràpid aclariment de les circumstàncies que han permès aquest accident i la delimitació de les diferents responsabilitats. En aquest sentit dona suport a la formació d'una comissió investigadora formada per partits, sindicats i altres organitzacions de masses.

3. Donar suport a les següents mesures immediates:

a) El desviament dels transports perillosos per fora dels nuclis de població, en especial pel que fa referència a la carretera N-340. L'obligació de la utilització de l'autopista per tots els transports perillosos. En els casos en els quals aquestes mesures siguin absolutament impossibles i calgui travessar una població són necessàries unes mesures de seguretat extraordinàries com el trànsit durant la nit, amb escorta i presència d'equips de bombers al llarg del seu recorregut.

b) La revisió immediata de les normes de seguretat que fan referència als transports perillosos. En aquest sentit fem una crida als treballadors de transports perquè prenguin la iniciativa denunciant totes les insuficiències i irregularitats de les quals tinguin coneixement.

c) El respecte estricte de les 40 hores per part de les empreses de transports i l'establiment d'unes condicions de treball pels conductors que permetin la màxima seguretat. La imposició de sancions a les empreses que no compleixin aquestes normes.

4. Fer una crida als treballadors i al poble de Catalunya perquè obrin una discussió sobre les qüestions de fons que la tragèdia de Els Alfacs posa de manifest. L'anarquia de la producció capitalista, el màxim benefici per damunt de qualsevol altra consideració social, són la causa de fons d'aquests fets. Les comarques de Tarragona són un exemple d'això:

a) Les prospeccions petrolíferes són un poderós factor contaminant de les seves costes i la concentració d'industries químiques, situades molt a prop de nuclis de població, són un perill constant.

b) Les centrals nuclears d'Ascó i Vandellós són una amenaça d'accident de conseqüències incalculables, denunciades repetidament per la població d'aquestes comarques i altres indrets de Catalunya, com la mateixa Barcelona, que és travessada periòdicament per un tren radioactiu.

c) Els transports perillosos són una amenaça quotidiana: més de 4.000 tones de matèries perilloses travessen cada dia la població de St. Carles de la Ràpita. Les empreses propietàries d'aquests transports no compleixen les normes de seguretat establertes (s'ha sabut que moltes revisions es fan per telèfon) i exigeixen unes jornades i unes condicions de treball als seus assalariats que augmenten encara més els riscos d'accident.

d) L'administració de l'Estat té també importants responsabilitats: ella es qui autoritza la instalació d'aquestes indústries perilloses, qui dicta les normes de seguretat, qui és responsable de la verificació de les condicions de seguretat... D'altra banda la seva política sanitària s'ha revelat altra vegada errònia i irracional: només els hospitals de València i Barcelona estaven capacitats per atendre cremades de consideració.

5. Posar de manifest que, com tantes vegades, l'administració de l'Estat no ha fet res més que pendre mesures puntuals *després* d'haver-se produit la tragèdia, malgrat que els treballadors i el poble havien presentat amb molta antelació les seves denúncies i reivindicacions. Per això el SNC de la LCR creu que els treballadors i el poble, si bé han d'exigir una sèrie de mesures immediates a l'Estat, cal que mantinguin la seva vigilància i la seva desconfiança mitjançant les comissions d'investigació i control existents i creant-ne altres de noves, amb la tasca de denunciar totes aquelles activitats perilloses per la població, aixecant les reivindicaciones més adequades i assegurant la seva realització a través de la mobilització de masses.

Entre aquestes reivindicacions val la pena destacar la necessitat de paralitzar les centrals nuclears d'Ascó i Vandellós i la recerca de fonts d'energia alternatives, la revisió dels criteris d'industrialització que eviti la concentració d'industies perilloses a Tarragona, l'exigència de normes de seguretat i de mesures anticontaminants a les indústries químiques i petrolíferes, la gratuitat del transport per autopista i la necessitat d'una discussió popular sobre el seu traçat...

El control i la mobilització dels treballadors/es són la única arma possible contra la degradació de les condicions de vida, els perills d'accident i de mort que els capitalistes i el seu Estat reprodueixen quotidianament.

escola d'estiu '78

Precio: 15 Ptes.

LCR
IV internacional

La lluita dels treballadors de l'ensenyament

1. Els sous, les categories

Fou un tòpic durant molt de temps allò de "passar més gana que un mestre d'escola", un tòpic que tenia una certa base. Fins fa ben poc, els sous dels treballadors de l'ensenyament havien estat dels més baixos de tots: la pujada relativa experimentada en aquests darrers anys ha estat un reflex de les lluites que han despertat darrerament, des de la primera vaga de mestres estatals al 1974 fins a les darreres vagues d'abril i maig del 1978 (privada, estatal i PND de la Universitat), passant per mobilitzacions de PNN de la Universitat i els Instituts, escoles-bressol, etc. Mobilitzacions que no s'han limitat tan sols a reivindicar, ni com a punt més important, unes millores salarials, però que han obtingut com a resposta, la major part de les vegades, degut a la incapacitat dels successius governs franquistes i post-franquistes, augments de sous migradíssims.

El problema que ha existit sempre sota aquest és el de les diferències de fet i de dret que establien entre els treballadors de l'ensenyament. Tant a l'escola privada com a l'estatal, les diferències de sou entre el personal no docent, mestres, llicenciats, propietaris, interins, etc., eren justificades per diferències categorials i funcionals que han estat contestades repetidament sota el lema de: "A IGUAL TREBALL, IGUAL SALARI", i que, en molts casos ha estat l'arma de la patronal i del MEC per a dividir les lluites entre uns i altres treballadors de l'ensenyament (recordem la darrera vaga de catedràtics d'INB, per exemple).

2. Els horaris, les condicions de treball

Seguint el malentès de què parlàvem abans, el treballador de l'ensenyament és un personatge que "guarda nens" o "dóna classes". Ni la patronal ni el MEC han contemplat mai que les classes cal preparar-les i que això són hores de treball. A l'escola privada, front a 28 hores setmanals lectives n'hi ha 5 de preparació: amb 5 hores se'n preparen 28!!. Una relació mínima d'equilibri entre hores lectives i hores de preparació ha estat establerta pel propi moviment d'ensenyants en la proporció d'UNA HORA DE PREPARACIÓ PER CADA DOS HORES LECTIVES i ha estat reivindicada repetidament en les lluites i plataformes. Però els interessos tant del capital privat com del públic en serien greument lesionats: això obligaria a tenir una proporció de més d'un mestre per aula, obligaria a contractar més personal i, per tant, a unes despeses majors.

L'oposició per part de la patronal i el MEC a aquesta reivindicació, doncs, ha estat un símptoma del despreci per la millora de la qualitat de l'ensenyament i les condicions de treball dels ensenyants i ha tingut reflexos en la manca de material escolar a disposició dels alumnes i els ensenyants, la manca de locals adients, sobrecarregant les aules i fent permanències que encarien l'ensenyament i "arrodonien" uns sous prou migrats.

3. Les vacances, el reciclatge i la qualitat de l'ensenyament

Un altre tòpic que ha circulat: "els mestres tenen totes les vacances que volen". Legalment, les vacances laborals no coincideixen amb el calendari escolar i, en el cas de la privada, són d'un mes. D'aquesta manera s'obre la porta a milers d'abusos que hom intenta de tallar reivindicant UNES VACANCES D'ACORD AMB EL CALENDARI ESCOLAR I CURSETS DE RECICLATGE A CARREC DE L'ESTAT O DE L'EMPRESA. Bona part de les "vacances" dels treballadors de l'ensenyament s'inverteixen en reciclatges autodidactes o pagats de la butxaca de l'ensenyant. Si reivindiquem, si exigim de fa anys que l'estat o l'empresa ens els pagui és perque volem també que siguin obligatoris per a tothom i que serveixin per a millorar la qualitat de l'ensenyament.

4. L'accés, les oposicions i l'atur

La crisi general que fa que milers de treballadors restin sense feina, ens afecta també als ensenyants. Però per a garantir la "puresa" ideològica de l'ensenyament, per a assegurar-se que els ensenyants serem dòcils i, sobretot, per a posar una traveta a tants milers de mestres que acaben la carrera cada any, existeixen les oposiciones. Moltes vegades, en aquests darrers anys hem reivindicat FORA LES OPOSICIONS, fora aquest sistema absurd de selecció del professorat que tan sol respon als interessos del MEC. Podem dir que la reivindicació expressada amb més força ha estat la d'aconseguir que tothom sigui contractat com un treballador qualsevol, la de tenir un CONTRACTE LABORAL que garanteixi els mínims drets al lloc de treball que tenen els altres treballadors. Cal exigir, com el moviment d'ensenyaments ha exigit fins ara, *l'accés directe a l'escola i treball per a tothom, sense controls ideològics.*

Tots aquests problemes ens porten a una conclusió que les successives plataformes de les lluites no han oblidat mai: l'escola ha de ser gestionada democràticament per tots els estaments implicats, també, per tant, pels treballadors de l'ensenyament, una escola gratuïta a la qual tothom hi tingui accés i en la qual, des de la contractació del personal docent i no docent fins a la planificació del treball, ningú no en sigui exclòs.

Un estatut del professorat que no contempli totes aquestes reivindicaciones que el moviment d'ensenyants ha posat en peu al llarg de la seva història, no seria més que una altra agressió als interesos de tots els treballadors.

Política lingüística

1. Introducció

En el moment de plantejar una política lingüística adecuada sigui quina sigui la llengua de la que es tracti o l'ambit al qual s'apliqui, s'ha de tenir present, en primer lloc, la situació objectiva de la llengua la realitat social del país o països, i, en segon lloc, el marc general polític sense el qual els possibles projectes mitjançant els quals es podria acabar amb una determinada situació lingüística serien impossibles d'aplicar.

En el cas de la situació als PP.CC., hem de partir de l'existencia d'un *conflicte lingüístic* que ve donat per l'enfrontament de dues llengües clarament diferenciades. Una com a llengua dominant (d'ús oficial i públic), l'altra com a dominada (d'ús privat). Aquest conflicte actual és fruit d'una llarga etapa d'opressió nacional mitjençant la qual la repressió exercida envers la llengua catalana ha provocat una situació de diversificació de funcions en l'ús de les dues llengües enfrontades el català i el castellà, en el cas del territori de l'Estat Espanyol segons els parlants, el medi o l'assumpte implicats. Aquest fenòmen és socio-lingüísticament conegut com a diglòssia.

Una lluita consequent contra l'opressió nacional als PP.CC. implica, entre altres coses, solucionar aquest conflicte lingüístic, ja que la llengua és un dels trets que millor defineix una nacionalitat. Això, implica resoldre'l amb l'implantació de l'ús plé i la normalització del català a tots els nivells (educatiu, familiar, administratiu, etc.) i de fet, reconèixer la llengua catalana com a llengua oficial dels PP.CC. en el camí cap al plè exercici de l'autodeterminació i sobirania nacional.

2. Problemes de la normalització

El procés de normalització no s'improvisa, sinó que consistirà en una llarga etapa durant la qual s'hauràn de tenir en compte una série de factors condicionants. El tracte correcte i en profunditat d'aquests factors pot possibilitar un procés més ràpid i, el que és més important, no discriminatori per a ningú dels que viuen i treballen als PP.CC. Aquests factors es poden concretar en els següents punts:

I. La situació actual de l'ús de la llengua catalana, que es caracteritza com ja hem dit abans, per estar sotmesa a una situació de diglòssia en la que el català gairebé només s'utilitza en aquells àmbits definits com a no formals (situacions familiars, amicals o coloquials) mentre que el castellà, a més a més d'utilitzar-se en aquests mateixos àmbits, és emprat per funcions formals i situacions considerades més importantets i serioses. Tot això va donat pel fet de que, degut a la repressió d'aquests darrers 40 anys, la llengua catalana no ha pogut desenvolupar-se, mancant-li terminologia i vocabulari de la gran majoria de noves tècniques i ciències que és el que li podria donar la configuració d'una llengua completa, amb usos lingüístics públics en la majoria d'àmbits que, ara, estan ocupats per la llengua castellana, aquí a l'Estat Espanyol, o la francesa. Aquests àmbits són, entre altres, l'administració pública, l'ensenyament, els mitjans de comunicació, ón l'ús de la llengua catalana queda reduit, en el millor dels casos, a l'àmbit oral, exceptuant les excepcions d'institucions i escoles en el context de les quals l'estudi i profundització del català s'ha seguit mantenint.

D'altra banda, aquesta situació d'ús ve configurada per una perdua de la consciéncia de la unitat de la llengua catalana com a consecuència d'aquest procés diglossificador i de la perdua de relacions culturals entre els diferents països catalans degut a la seva inclusió en un marc de poder polític alié i extern, com ha estat "Espanya", o "França", que ha provocat un sentiment de particularisme xovinista. En l'aspecte sociolingüístic això s'ha reflectit en el fet que els catalanoparlants del País Valencià, les Illes, etc., considerin el "valencià", el "mallorquí", el "menorquí", etc., com a llengües diferents quan són variants d'una mateixa llengua, perdent la tan necessària unitat lingüística i provocant situacions de confusionisme com està passant ara amb els debats al País Valencià. De totes maneres, aquesta unitat lingüística no és incompatible, com veurem més endavant, amb que la llengua estandard que arribi a establir-se contempli les diferents possibilitats que es desprenen de la mateixa variació geogràfica de la llengua, tan a nivell fonètic o ortogràfic com lexic.

II. La Manca d'institucions polítiques pròpies dels PP.CC., que fa molt difícil una normalització lingüística adecuada. Per aconseguir-la s'haurà de lluitar per unes institucions i un estatut que democràticament definits i supervisats per totes i tots els que viuen i treballen a Catalunya, o cadascun dels països, permetrà declarar quines matèries són competència exclusiva, com és el cas de la Llengua i quines transfereixen els òrgans centrals estatals.

III. La Immigració, realitat social que influirà enormement a l'hora de plantejar-se una política lingüística correcta i adequada. Aquesta situació social, sobretot al Principat, està basada en l'existència d'una població immigrada de grans proporcions i constituida majoritàriament per treballadors i treballadores que es veuen obligats a abandonar llurs llocs d'origen pel desenvolupament desigual del capitalisme a l'Estat Espanyol i les condicions de vida que aquest els imposa. Són aquestes mateixes condicions de vida en les que es veuen obligats a viure en el lloc de destí, les que fan que tinguin poques possibilitats de contacte amb la llengua i cultures catalanes, al viure en barris "ghettos" allunyats de la població autòctona. Això i el fet que identifiquin aquesta última amb la classe dominant catalanoparlant són factors que també dificulten, en certa manera, el procés de normalització.

Hi ha, però, factors pro-normalització, com són l'actitut cada cop més positiva i nombrosa envers la llengua catalana, el fet que el conjunt dels sectors inmigratoris no formin una comunitat cultural específica i menys una minoria nacional, la tendència a considerar-se catalans, pel fet de viure i treballar aquí després d'haver identificat que les mateixes estructures de poder que han reprimit la llengua, estan potenciades per la mateixa classe social que els està explotant.

3. Exercir el dret a la sobirania nacional vol dir arribar a la plena normalització del català

Per les i els m-r, lluitar pel dret a l'autodeterminació dels PP.CC. i resta de pobles de l'Estat Espanyol, vol dir lluitar per la sobirania nacional i aquesta solament es pot exercir si són els que viuen i treballen a cadascun d'aquests països i pobles els que decideixen democràticament quines relacions volen mantindre entre ells, de quines institucions i estatut es volen dotar i quines matèries són de la seva competència exclusiva, així com els ritmes mitjançant els quals les mesures transitories es porten a terme. Tot això, aquí, a Catalunya solament és possible, com ja hem dit tants cops, amb la convocatòria immediata d'Elecciones al Parlament de Catalunya.

El cas de la llengua és potser el més clar. No és pot negociar o retallar, com fa el traspas de serveis referent a aquesta matèria, sinó que s'ha de mentenir una relació de força: la llengua catalana serà l'oficial de Catalunya (PP.CC.) garantint el dret dels ciutadans i ciutadanes a poder-la emprar davant els organs de justicia i administració. Però, aquest traspas també s'ha fet a espatlles del poble de Catalunya, amb pactes entre el govern central i la generalitat d'en Tarradellas, no garantint que no es donguí cap discriminació ni integració forçada dels sectors immigrats. Això implica, per tant, un periode de co-oficialitat transitòria, el ritme i la concreció de la qual haurà de ser democràticament decidida i expresada per totes i tots els que viuen i treballen en el país en qüestió.

4. La normalització de la llengua catalana a l'Ensenyament

El principi general que ha de marcar el procés de normalització del català a l'Ensenyament ha de ser el assegurar el coneixement de la llengua i els continguts culturals dels PP.CC. tant a alumnes com a ensenyants i a tots els nivells i sectors de l'Estructura Educativa. Premisa prevía a tota consideració de mides transitories és la defensa del dret de tota persona a rebre l'ensenyament en la seva llengua familiar materna.

1. Escoles. Donada la gran varietat de situacions d'escola que es poden donar en relació al problema de la llengua, és molt difícil establir un criteri únic, però la introducció de la llengua catalana s'ha de fer evitant tota possibilitat de tensions. La perspectiva ideal és l'autonomia de cada escola per a concretar el ritme de catalanització, d'acord amb les caracteristiques ambientanls i la proporció de nens i nenes catalano i no catalanoparlants. A les escoles amb majoria catalanoparlants, la catalanització de l'escola ja es pot donar ara mateix. A les escoles amb majoria d'alumnes no catalanoparlants, s'anirà introduint el català progresivament des de la llar d'infants de manera que arribin el més aviat possible al coneixement oral i escrit del català. De fet, a partir d'ara, es podria assegurar que en dos anys ja no quedés cap alumne sense classes de català.

2. Alumnes. El procés de catalanització ha de tenir un plantejament diferent segons el tracti d'infants catalanoparlants o no catalanoparlants, ja que amb els primers l'ensenyament ja es farà tot ell en català, mentre que amb els darrers l'ensenyament s'iniciarà en la seva llengua materna per anar introduint progressivament el català a partir dels 7 anys. Pels que ja estan cursant algún nivell educatiu, s'asseguraràn classes especials per a poder seguir una classe o curs en català el més aviat possible. S'hauria de facilitar l'aprenentatge del català a totes i tots els adults no catalanoparlants que vulguin apendre la llengua catalana, partint d'una anàlisi del grau de coneixement de la mateixa.

3. Ensenyants. Aconseguir una plena normalització implica arribar a una situació en la que cada ensenyant ja té suficient coneixement del català per a utilitzar-la com a llengua d'instrucció, sense necessitat dels mestres o professors especialistes de català. Per arribar a aquesta fita cal potenciar els cursos normals i de reciclatge de manera que el major nombre possíble de mestres aconsegueixin un coneixement de la llengua i continguts catalans suficient per a ensenyar en aquesta llengua. Això ha d'anar acompanyat de la utilització de la lleguna catalana en les institucions dels diferents nivells de l'ensenyament: Normals, Instituts, Universitats, amb l'integració de l'ensenyament de la mateixa en els programes corresponents y de la forma més completa.

Aquest reciclatge dels ensenyants en relació al coneixement de la llengua i cultures catalanes serà obligatori per tothom que vulgui exercir als territoris de parla catalana, gratuit i adequat a la docència que ha d'impartir, amb establiment de proves per a controlar el nivell aconseguit i periodes més llargs d'aprenentatge per aquells parlants que ho necessitin o requereixin.

4. Continguts. L'ús plé i la normalització impliquen no solament un coneixement de la llengua sinó que els continguts de l'ensenyament reflecteixin la societat en la que està inserida l'escola, és a dir, que aquests siguin catalans. Això vol dir, recuperar l'història, la literatura, la geografía, etc. dels PP.CC., per anar-les introduint a cadascun dels nivells de l'ensenyament, graus, branques i especialitats, i posar a disposició dels ensenyants tots els mètodes i materials necessaris per a poder ensenyar en català totes les matèries i àrees en les que es tre[illegible].

5. Llengua. Recuperar la consciència de la unitat lingüística de la llengua catalana és fonamental per a conseguir una plena normalització de la mateixa. Per tant, és important poguer fer referència a una llengua comûna per a la comunicació en condicions d'immediata intel.ligibilitat entre tots els seus parlants, però no rígida ni definida.

D'una banda, ha d'haber-hi una norma formal per a l'ús de la llengua catalana que pot partir de l'obra de Pompeu Fabra i de l'*Institut d'Estudis Catalans*, però que ha d'incloure més variants per evitar tendències diglòssiques, és a dir, que el terme de la varietat sigui utilitzat per a una funció diferent de la del terme "estàndard o comû". D'altra banda, quant a la norma d'ús, els parlants han de poder emprar les formes lingüistiques, en qualsevol àmbit, funció i territori, però hauràn de conèixer també totes aquelles altres que no els són pròpies i que figuren en la norma formal.

Aquesta solució evita els usos diglòssics perquè les variants són recollides més equilibradament dins la norma formal i no hi ha una compartimentació de l'ús d'unes i altres pel que fa a la norma d'ús; suposa, també, que els parlants estàn en igualtat de condicions davant la llengua i el seu ús i un estalvi en l'aprenentatge escolar. El problema està en el fet de qui ha de decidir l'ampliació i els criteris a seguir per a considerar unes variants i rebutjar-ne unes altres. Els criteris fonamentals que ja s'han considerat són: l'extensió geogràfica, coherència dins el sistema lingüístic, la tradició històrica i multiplicitat de variants. Quant als criteris envers l'ensenyament, el més important és potenciar que l'alumne domini primer la seva pròpia varietat lingüística i que a partir dels 7 anys se li facin conèixer i utilitzar les altres.

L'escola que volem

L'ensenyament és una de les necessitats bàsiques de la població, això tothom ho admet. Però l'ensenyament, com tantes altres coses, no és neutre: porta un segell de classe ben marcat. L'actual polèmica sobre la "llibertat d'ensenyament" i l'escola pública és una polèmica entre classes socials, emmascarada perquè la burgesia vol mostrar-se més democràtica que els treballadors.

El contingut real de la "llibertat d'ensenyament" és la pervivència de l'escola privada en els seus aspectes més negatius, és la pervivència de la selectivitat social i de la manipulació ideològica de la burgesia sobre la població escolar. Perquè el problema escolar, ultra físic, és un problema també ideològic.

Vegem quines han estat les reivindicacions que els treballadors han posat en peu al llarg de la seva lluita.

1. Un lloc per a cada nen.

Els dèficits escolars actuals són esfereïdors. Malgrat la propaganda oficial, hi ha un dèficit físic i un dèficit funcional impressionants: milers de nens sense escolaritzar, però també milers de nens mal escolaritzats, en aules de 40, 50 i 60 nens. Dèficit, per altra banda, perfectament localitzable en els barris obrers i de major concentració de població jove. Als barris alts, pel contrari, existeix un superàvit que demostra el malbaratament de recursos del capitalisme que resulta de l'anarquia i la manca de planificació.

Aquesta anarquia, però, no és casual: la conseqüència de tot això és una brutal desigualtat entre treballadors i classes posseïdores, una selectivitat a base d'escollir "els millors capacitats" per una escolarització completa i llançar a l'atur i al sub-empleu a masses i masses de joves fills dels treballadors.

2. Planificació i control democràtic.

La llibertat real a l'ensenyament és la possibilitat que ha de tenir cada treballador, cada alumne i cada ensenyant de planificar i controlar l'escola, d'imposar uns continguts i uns mètodes alliberadors front als actuals, embrutidors i centralistes, de contractar el professorat adient i de reclamar tants llocs escolars com calgui. Aquesta és la llibertat d'ensenyament i no la que vol imposar el Consell Català de l'Ensenyament i tots els seus partidaris. Els projectes d'UCD, AP i tot el ventall de forces burgeses reforcen l'escola privada mitjançant la política de subvencions, impedint d'aquesta manera que els treballadors i tots els sectors implicats puguin controlar l'ensenyament, impedint, doncs, que l'escola sigui realment pluralista.

3. Escola catalana.

Dins la lluita per l'autodeterminació de les nacionalitats oprimides, els treballadors han entès que l'escola n'és una peça fonamental. El ret de qualsevol nen a l'ensenyament en llengua materna i l'arrelament dels continguts a la realitat social del país en són dues de les primeres conseqüències. Mentres la planificació dels continguts sigui centralista –tant si és a Madrid com a Barcelona– l'escola no servirà d'instrument alliberador i no farà entendre al nen la realitat en que viu per a transformar-la. Saludem al darrer decret sobre l'ensenyament del català com una de les exigències que les darreres lluites han arrencat del govern de Madrid, però no n'hi ha prou: fins que el català no sigui llengua oficial a Catalunya no serà possible la normalització i la correcció de les agressions de 40 anys.

4. Escola única.

Tot el que hem dit fins ara no és possible mentre existeixen "guettos" tancats, impermeables, com són les escoles privades. No es tracta tan sols d'unificar la xarxa de l'ensenyament públic, es tracta de bandejar els interesos privats de l'educació, es tracta d'aturar el devessal econòmic de les subvencions i racionalitzar l'inversió pública: els interesos creats a l'ensenyament estàn, d'entrada, impedint que els fons públics puguin estar al servei dels treballadors, estan impedint, entre altre coses, bon nombre de construccions escolars estatals.

Però la raó fonamental de voler una escola pública és perquè és el més democràtic dels sistemes escolars, és l'única garantia que hi hagi una real igualtat d'oportunitats per a tothom i que els treballadors facin seu el sistema d'ensenyament. Les instal.lacions i recursos de què disposen les escoles privades, de l'Església, etc., els han pagat els treballadors i han de ser expropiats en benefici de tothom.

Per acabar, cal fer referència a les forces socials objectivament interessades en una autèntica –i no formal– democratització de l'ensenyament a Catalunya. Des d'ara, ja pares i mestres estan lluitant per a assolir aspectes parcials i concrets vers la democratització de l'escola. Des de fa molt de temps, els problemes dels petits centres escolars no troben cap resposta governamental, ni cap solució real en els discursos demagògics dels grans empresaris que defensen llurs interesos de casta.

Des d'ara, doncs, es prefigura ja el bloc social progressiu capaç de guanyar i defensar una transformació democràtica de l'escola en un context general d'imposició de les llibertats polítiques i nacionals: un FRONT DE TREBALLADORS (pares treballadors i treballadors de l'ensenyament) units per interesos comuns, socialment majoritaris, agermanats en la lluita –superant la divisió treballador-consumidor– mútuament educats i educant-se en l'organització i el treball comuns, en l'exercici de la democràcia de masses. Un FRONT DELS TREBALLADORS capaç de vèncer la resistència dels grups empresarials i de l'Estat de classe, de fer-los recular i de guanyar-se en aquest procés la confiança i el recolzament dels petits propietaris oprimits.

No hem de dubtar que si aquesta gent és la que ens ha portat fins on som ara, amb la seva batalla i el seu esforç quotidià, ells seran els qui faran la resta, sense necessitat "d'ajudes" massa interessades.

Dona i aparell educatiu

La qüestió de la dona i l'aparell educatiu s'ha de considerar des de dos punts de mira: el de la dona com ensenyant, com a part integrant de l'aparell escolar, i el de la mateixa com alumna, com a receptora dels continguts del mateix.

Pel que fa a la dona com ensenyant, hi ha un fet que es fa evident immediatament: el de la progressiva feminització de l'aparell escolar, especialment durant els primers anys del cicle educatiu. Cada cop més són les dones les que s'incorporen a aquest sector i en correspondència aquest es veu més i més abandonat pels homes. Aquest fenòmen, com hem dit abans, no s'hi dona d'una manera uniforme a tots els nivells: hi ha una gran majoria de dones ensenyants a Pre-escolar (amb els sous i la qualificació més baixos), comença a baixar a EGB, encara que mantenint la majoria, ja són moltes menys a BUP i FP i passen a ser franca minoria a Universitat i estudis superiors (on els salaris i la qualificació són més alts).

Aquest fenòmen té una explicació ideològica, però també material. D'una banda, el fet que els primers anys escolars són considerats com a sustitució o prolongació de la tasca materna, la qual cosa evidentment marca aquesta tasca amb l'etiqueta de professió "femenina". A més a més, el que al augmentar l'edat dels alumnes es consideri molt frequentment que una ensenyant no sabrà tenir la suficient autoritat davant d'ells. D'altra banda, hi ha una interrelació entre la feminització de l'ensenyament i la progressiva desvalorització salarial i de prestigi social de la professió. Al incorporar-se dones a la mateixa, el prestigi i la remuneració baixen, i això provoca l'abandonament dels homes i la més gran entrada de dones, dins d'un cercle viciós que porta molts anys degradant les condiciones de treball de l'ensenyant.

I pel que fa als continguts transmesos a través de l'ensenyament: quina és la funció en relació a la dona-alumna?. Exactament la mateixa en relació al manteniment de les classes socials: la de preparar a la dona, ideològica i psicològicament, per a cumplir el paper femení que l'hi asigna la societat capitalista; o sigui, principalment:

– pel que fa a la dona que pertany a la família burgesa, preparar-la per que transmeti legitimament la propietat dels mitjans de producció, o sigui proporcionar descendència legítima al burgès per a recollir la seva herencia.

– pel que fa a la dona obrera, reproduir i mantenir material i psicològicament la força de treball (a cura del marit i fills).

– subsidiariament, estar preparada per a actuar com a mà d'obra barata quan el capitalisme ho necessiti, constituint un enorme exèrcit de reserva que pot ésser incorporat i apartat de la producció sense gran resistència.

Per a que la dona pugui cumplir aquests papers, ha de sortir de l'escola havent assimilat una sèrie de requisits indispensables: el considerar com a natural i desitjable la reclusió dins la llar, l'esperit de "servei" incondicional a la seva futura família i la més absoluta manca d'aspiracions personals. Per això, l'aparell escolar –i els seus complementaris, la família i els mitjans de comunicació– s'esforçaràn per a fer de la dona el símbol viu de "l'esfera privada" de la vida: llar, sentiments... mentre que l'home ho serà de "l'esfera pública": món, raó...

Per aquest motiu, l'aparell educatiu ha d'aplicar una pressió molt més forta sobre la dona que sobre l'home, ja que si en el cas de l'home ha de canalitzar els seus instints de lluita i d'aspirar a una vida millor, cap el camp que més convingui al sistema: individualisme i competitivitat, en el cas de la dona el que fa és eliminar-los i neutralitzar-los del tot: la dona no lluita per a millorar la seva vida, sinó que aconsegueix un home que ho fa per ella. Això s'aconseguirà a base d'injectar dependència, por, inseguretat en si mateixa, necessitat malaltisa de comptar sempre amb l'aprobació dels demés, etc.... I això de forma exagerada!

Així, doncs, l'escola utilitzarà asignatures "femenines" (llar, cuina, costura) per a preparar específicament a les dones pel seu futur paper; aprendràn Educació física "femenina" destinada a potenciar la gràcia i l'elegància en detriment de la força, l'agilitat i la seguretat en el propi cos; s'eliminarà dels llibres i matèries tota referència a la dona com a subjecte, sigui històricament o en l'actualitat: es potenciarà la coqueteria i el sentimentalisme per a tots els mitjans, i se les hi ensenyarà a explotar les "debilitats sexuals" dels homes en profit propi, com a únic mitjà legítim de defensa.

I quina pot ser l'alternativa a aquesta situació? La coeducació, però tal com està entesa a l'actualitat. El que es dona avui és un ensenyament mixte que continua perpetuant els rols sexuals, marginant i mantenint les alumnes en inferioritat, ja que l'acceptació com a necessaris a l'escola de dos valors típicament masclistes com són l'autoritarisme i la competitivitat no fa més que accentuar les diferències entre els sexes, encara més marcats per la comparació directa. De la mateixa manera que la coeducació no pot partir del presupost d'una igualtat entre home i dona inexistent. Les discriminacions vàren començar al bressol, i segueixen existint paral.lelament al procés educatiu, dins i fora de l'escola. Per aquest motiu s'ha de plantejar una lluita conscient i quotidiana contra les mateixes, intentant armar als alumnes i les alumnes de sentit crític i de lluita contra tota influència masclista. La coeducació que volem no serà, doncs, un paradís idíl·lic, sinó un instrument de combat a llarg termini.

L'acció sindical a l'ensenyament

1. Per un sindicalisme de classe a l'ensenyament

L'assoliment de la legalitat de les centrals sindicals, setmanes abans del 15 de juny, fou un esdeveniment d'excepcional importància per al desenvolupament del moviment obrer a l'Estat espanyol. Per primera vegada des de la fi de la guerra civil, els treballadors eren en condicions de superar una de les mancances més importants amb què s'havien hagut d'enfrontar els anys tan durs de la Dictadura: llur feble grau d'organització estable, en contraposició a l'alt nivell de combativitat demostrada, i l'ampli desenvolupament de les assemblees, enteses com un medi indispensable per a decidir unitàriament sobre la marxa de la lluita. S'obrí en aquell moment un procés de ràpida construcció de les centrals sindicals, a partir d'una afiliació accelerada dels treballadors a elles. Els sindicats van passar, en un temps molt breu, d'enquadrar un nombre limitat d'afiliats –els lluitadors més actius i conscients– a massificar-se.

Malgrat això, en el sector de l'ensenyament el procés ha estat ben diferent quant a la forma i als ritmes.

En primer lloc, cal tenir en compte que el franquisme mantingué una opressió particular sobre els treballadors de l'ensenyament, depurant-los després de la guerra civil, controlant-los ideològicament, tractant de fomentar una consciència de "mestre" contraposada a la consciència de classe, evitant qualsevol vincle amb el medi, intentant que els mestres es consideressin una mena de "privilegiats", diferents de la resta de treballadors.

Segonament, i com a conseqüència de l'anterior, l'esclat de les lluites a l'ensenyament s'ha produït més tard. Es per això que el grau de polítització i per tant la necessitat d'autoorganitzar-se vénen a una distància molt gran respecte a la resta del moviment obrer.

El projecte UCD i de tota la burgesia, ajudada pels ex-buròcrates, de crear sindicats grocs troba unes condicions específiques de desenvolupament en el sector de l'ensenyament, amb l'agreujant de la petita dimensió de les escoles i centres de treball, fàcilment controlables per les patronals i que fan el treballador més vulnerable.

Malgrat tot, els treballadors de l'ensenyament van avançant en llur lluita per l'autoorganització en sindicats de classe i cada cop aniran entenent més que els mal anomenats sindicats "independents" de la patronal, de l'única cosa que són independents és dels treballadors. Alguns factors que, entre altres, han estat decisius a l'hora de valorar llur situació a la societat i han anat conscienciant el sector han estat:

a) El paper de defensors ideològics, educadors de futures peces per a la reproducció de les forces de treball, es contraposa cada vegada més al concepte d'educació lliure i alliberadora del nen.

b) Els sous, en el cas de la privada, fins al 1976 es situaven al penúltim lloc de l'escala salarial.

c) En el sector estatal, la negativa del govern a concedir els mateixos drets sindicals que posseeix qualsevol treballador.

Els darrers anys han vist una forta lluita dels treballadors de l'ensenyamente i això ha servit per a constatar que els objectius que formen l'alternativa escolar són comuns a la resta de treballadors i més encara *que la capacitat per a imposar-los exigeix una correlació de forces socials molt àmplia* i que cal unificar totes aquestes forces per anar avançant vers l'escola pública, *que interessa tots els treballadors i que tan sols aconseguirem amb l'acció de tots.*

Les nostres reivindicacions exigeixen potents *sindicats de classe*, on, *organitzats amb la resta dels treballadors*, lluitarem per a imposar-les en el marc de la nova escola pública. Es per això que el nostre partit ha tirat endavant la creació de sindicats d'ensenyament als sindicats obrers, i refusa enèrgicament el manteniment de sindicats de mestres, al marge de la resta dels treballadors, amb il.lusions falsament unitàries i amb perills clarament corporativistes.

Estem per la unitat dels treballadors, però aquest procés el volem doble:

– per una banda impel.lint l'unitat sindical des dels nostres sindicats de classe. Això implica la lluita per una acció més eficaç i promoure una major afiliació i participació a la vida sindical, en un procés d'unificació que donarà una passa decisiva en el Congrés d'Unificació Sindical, que aixequi un potent *Sindicat Unic de tots els treballadors.*

– per altra banda, la unitat d'afiliats i no afiliats en un mateix moviment de base assembleària en els centres, barris i zones, comitès de vaga, etc.

2. Les nostres tasques als sindicats

La situació actual està caracteritzada per la crisi general que travessa el sistema capitalista. La burgesia prova de sortir de la crisi mitjançant tot un conjunt de mesures que responen a la lògica del sistema i la fi de les quals és la recuperació de la taxa de beneficis. L'austeritat és la resposta de la burgesia a la crisi durable del capitalisme i té com a conseqüència immediata un atac en profunditat contra el nivell de vida, lloc i condicions de treball de la classe obrera.

Hem vist com les direccions sindicals practiquen una política de col.laboració de classes i d'aquesta manera les burocràcies sindicals capitulen davant les autèntiques necessitats dels treballadors en tots els terrenys.

Tot això no és aliè a la política dels partits obrers majoritaris, estretament lligats a les dues centrals majoritàries: PSOE a la UGT i PCE-PSUC a CC.OO.

Per al PSOE i la direcció d'UGT, s'ha tractat d'afermar un espai sindical "socialista" contraposant-lo constantment a l'espai "comunista", tractant d'avançar al si del moviment obrer en clara competència divisionista amb CC.OO. per a conseguir una franja de treballadors que recolzin la seva alternativa de poder davant la UCD.

Per al PCE i la direcció de CC.OO., l'objectiu ha estat conquerir l'hegemonia sindical partint d'una situació més avantatjosa.

Ambdós partits rivalitzen entre si per a aconseguir de dominar i controlar llurs respectius sindicats, convertint-los en uns instruments de col.laboració de classes, capitulant front a les necessitats dels treballadors.

El nostre partit dóna als sindicats unes tasques centrals contraposades totalment a aquesta concepció del sindicalisme que practiquen les burocràcies sindicals. Els eixos de la nostra orientació són:

1. Recolzar l'activa participació del sindicat a la vida política en tots els seus aspectes i àmbits.
2. Defendre la independència de classe del sindicat, front a la participació en governs burgesos o de col.laboració, front a les pressions per la seva integració en l'aparell de l'Estat i front a tota mena de pactes que lliguin els treballadors.
3. Lluita per la plena llibertat sindical.
4. Batalla per la unitat sindical.
5. Defensa de la democràcia i l'autonomia sindicals.

6. Promoure l'autoorganització dels treballadors.

Aquestes són les bases sobre les quals descansa l'acció sindical que nosaltres defensem, sense les quals no es pot pensar que els sindicats puguin desenvolupar amb tota l'amplària que seria de desitjar les tasques i funcions que correspon en el present període al moviment obrer.

3. L'acció sindical a l'ensenyament

a) Les nostres lluites.

Fer una anàlisi crítica de les formes d'acció de la nostra lluita (vaga, concentracions, manifestacions, etc.) de llur intensitat i de llurs ritmes, ens portarà immediatament a prendre en consideració la qüestió de la relació de forces necessària per a avançar i, amb ella, el problema de la integració i coordinació d'altres sectors en la mobilització.

Això no hem d'aconseguir a les mateixes escoles –el lloc des d'on podem incidir en els pares– en els sindicats, comitès d'empresa i consells de delegats –car una part important d'aquests pares treballadors estan afiliats als nostres sindicats– i finalment, a les associacions de pares i federacions.

Treballant en aquest sentit es poden aconseguir un seguit d'accions que haurien d'acompanyar i reforçar la vaga, com a forma superior d'acció reivindicativa al sector.

Per a nosaltres, la vaga serveix per a una cosa ben diferent del que en pensen els reformistes i és per això que hem dut una batalla molt forta als debats dels darrers congressos de les centrals sindicals. Front a l'intent de limitar les lluites, de fixar d'antuvi la duració de les vagues i d'oposar-se de manera radical a les vagues indefinides com a causa de desfetes, nosaltres creiem que les vagues seran distintes en cada cas, i per això cal analitzar-les diàriament a les assemblees, valorant els objectius, etc. Hem de procurar que cada lluita acabi amb una victòria que no tan sols doni satisfacció a les reivindicacions dels treballadors, sinó que llurs formes d'organització en surtin enfortides, tant pel que fa als sindicats com a les organitzacions de base, i que cada lluita aixequi el nivell de consciència dels treballadors de l'ensenyament.

b) Articulació organitzativa.

En anomenar els eixos centrals de la nostra acció sindical deiem que haviem de dur endavant l'autoorganització dels treballadors. En el nostre sector això passa per:

1. La necessitat d'extendre les eleccions sindicals, de tal manera que els drets sindicals de què disposen els delegats s'amplïin al major nombre de centres possible i en surti reforçada llur operativitat.
2. Potenciant a cada centre la sindicació a les centrals de classe (CC.OO. i UGT fonamentalment) organitzant de manera estable els treballadors amb la creació de seccions sindicals.
3. Creant comitès d'empresa com organismes unitaris de representació d'afiliats a diferents centrals i no afiliats. Aquests comitès d'empresa hauran d'assumir tasques sindicals al marc de l'empresa i també funcions de control de la mateixa empresa.
4. Organitzant les assemblees de centre com a òrgan màxim de decisió i de control.

c) La negociació col.lectiva en el marc superior de l'empresa.

La negociació dels convenis col.lectius aquest darrer any ha demostrat clarament que les direccions reformistes han provat per tots els medis d'anul.lar els delegats i donar tot el protagonisme a les centrals.

Això s'ha fet evident a alguns rams i fonamentalment a UGT. A CC.OO., amb les tesis d'acció sindical aprovades al Congrés, s'obre un procés que mena al mateix: que siguin únicament les centrals sindicals les que tinguin el poder per a negociar en l'àmbit superior a l'empresa, donant a les assemblees de delegats un caràcter nominal de control permanent durant la negociació, i encara sense articular com es podria fer efectiu aquest control.

La LCR a l'ensenyament ha donat ja, en el terreny de la lluita, la seva alternativa. Alternativa que defensa en els sindicats obrers i que va defensar en el Congrés de CC.OO.: la negociadora ha de ser mixta. Per una part, representants de les centrals sindicals, que tenen uns afiliats i que garanteixen una participació en aquest sector que els ha dipositat una confiança. Però àdhuc els representants de les centrals no han de ser escollits d'una forma burocràtica sinó que seran els afiliats del sindicat els qui discutiran les plataformes i escolliran els companys del seu sindicat que millor poden dur a terme la negociació.

Per altra banda, i en una proporció d'un 50% com a mínim, s'hauran d'escollir a les assemblees de delegats aquells companys que negociïn conjuntament amb les centrals. Partim de la base que la negociació s'ha de fer en període de mobilització que serveixi de recolzament i és per això que afavorim la creació de *Comitès de Vaga*, car pensem que és afer *de tots els vaguites*, participar en aquest procés, no tan sols de debat i de control, sinó de negociació amb la patronal o el Ministeri. A través dels barris i localitats escolliran aquells companys que puguin defendre millor els nostres interesos i ells configuraran la Comissió Negociadora, juntament amb les centrals.

Tots els qui formin part d'aquests organismes han de rendir comptes a les assemblees de llurs gestions i sempre l'assemblea tindrà *la darrera paraula*. Els Comitès de Vaga i la Comissió Negociadora han d'estar estretament relacionats entre ells durant la negociació, malgrat que tinguin funcions diferents.